

HET OPSCHRIFT (Apc.1:1-3).

Bijlage A: Afkortingen Bijbelboeken.

In onderstaand overzicht geven we de door ons gebruikte afkortingen alsmede de volgorde weer van de Bijbelboeken van het Oude als het Nieuwe

Testament volgens de Christelijke traditie:

01	Gn.	Bijbelboek Genesis.
02	Ex.	Bijbelboek Exodus.
03	Lv.	Bijbelboek Leviticus.
04	Nu.	Bijbelboek Numeri.
05	Dt.	Bijbelboek Deuteronomium.
06	Joz.	Bijbelboek Jozua.
07	Jdc.	Bijbelboek Richteren.
08	Rth.	Bijbelboek Ruth.
09	1S.	Bijbelboek 1Samuël.
10	2S.	Bijbelboek 2 Samuël.
11	1Rg.	Bijbelboek 1 Koningen.
12	2Rg.	Bijbelboek 2 Koningen.
13	1Kr.	Bijbelboek 1 Kronieken.
14	2Kr.	Bijbelboek 2 Kronieken.
15	Esr.	Bijbelboek Ezra.
16	Neh.	Bijbelboek Nehemia.
17	Est.	Bijbelboek Esther.
18	Job.	Bijbelboek Job.
19	Ps.	Bijbelboek Psalmen.
20	Prv.	Bijbelboek Spreuken.
21	Qoh.	Bijbelboek Prediker.
22	Ct.	Bijbelboek Hooglied.
23	Is.	Bijbelboek Jesaja.
24	Jr.	Bijbelboek Jeremia.
25	Thr.	Bijbelboek Klaagliederen van Jeremia.
26	Ez.	Bijbelboek Ezechiël.
27	Dn.	Bijbelboek Daniël.
28	Hos.	Bijbelboek Hosea.
29	Jo.	Bijbelboek Joël.
30	Am.	Bijbelboek Amos.
31	Ob.	Bijbelboek Obadja.
32	Jon.	Bijbelboek Jona.
33	Mch.	Bijbelboek Micha.
34	Nah.	Bijbelboek Nahum.
35	Hab.	Bijbelboek Habakuk.
36	Zef.	Bijbelboek Zefanja.
37	Hgg.	Bijbelboek Haggaï.
38	Zch.	Bijbelboek Zacharia.
39	Ml.	Bijbelboek Maleachi.
Apocryph	4e.	4 Ezra.
Apocryph	Ba.	Baruch.
Apocryph	Dzr.	Dode Zee Rollen.
Apocryph	FljO.	Flavius Josephus Oudheden.
Apocryph	He.	Henoch.
Apocryph	SSal.	Sapiëntia Salomonis.
Apocryph	Wjs.	Wijsheid van Jesus Sirach.
40	Mt.	Bijbelboek Mattheüs.
41	Mk.	Bijbelboek Markus.
42	L.	Bijbelboek Lukas.

Apocalypse Bijlagen (IA)

43	J.	Bijbelboek Johannes.
44	Act.	Bijbelboek Handelingen der apostelen.
45	R.	Bijbelboek Romeinen.
46	1K.	Bijbelboek 1 Korinthe.
47	2K.	Bijbelboek 2 Korinthe.
48	G.	Bijbelboek Galaten.
49	E.	Bijbelboek Efeze.
50	Ph.	Bijbelboek Filippensen.
51	Kol.	Bijbelboek Kolossensen.
52	1Th.	Bijbelboek 1 Thessalonicensen.
53	2Th.	Bijbelboek 2 Thessalonicensen.
54	1T.	Bijbelboek 1 Timotheüs.
55	2T.	Bijbelboek 2 Timotheüs.
56	T.	Bijbelboek Titus.
57	Phm.	Bijbelboek Filemon
58	H.	Bijbelboek Hebreëen.
59	Jk.	Bijbelboek Jakobus.
60	1P.	Bijbelboek 1 Petrus.
61	2P.	Bijbelboek 2 Petrus.
62	1J.	Bijbelboek 1 Johannes.
63	2J.	Bijbelboek 2 Johannes.
64	3J.	Bijbelboek 3 Johannes.
65	Jd.	Bijbelboek Judas.
66	Apc.	Bijbelboek Openbaring.
Confessie	Cat.	Heidelberger Catechismus.
Confessie	Ngb.	Nederlandse Geloofsbelijdenis.
Confessie	Dl.	Dordtse Leerregels, stellingen.
Confessie	Dlv.	Dordtse Leerregels, verwerpingen.

B. De tekst van Apc.1:1-3.

In deze Bijlage volg ik de G(riekse), L(atijnse), H(ebreeuwse) en en N(ederlandse) tekst van de Statenvertaling (SV) en de Herziene Statenvertaling (HSV). Voor de Griekse tekst volg ik die van Nestle-Aland, Novum Testamentum Graece et Latine, Stuttgart, 1964. Voor de Latijnse tekst volg ik die van de Vulgata. Voor de Hebreeuwse tekst volg ik die van Salkinson-Ginsburg. Voor de Kanttekeningen op de Statenvertaling verwijs ik naar de uitleg van Apc.1-:1-3.

Apc.1:1 (G): Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ θεός δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ

Apc.1:1 (L): Apocalypsis Iesu Christi quam dedit illi Deus palam facere servis suis quae oportet fieri cito et significavit mittens per angelum suum servo suo Iohanni.

Apc.1:1 (H): הַחֲזִיוֹן לְיֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר נָתַן-לוֹ הָאֱלֹהִים לְהַרְאוֹת
אֶת-עַבְדָּיו אֶת אֲשֶׁר-תִּקְרִינָה אֶל-נִכּוֹן בְּקֶרֶב הַיָּמִים וַיִּשְׁלַח
בְּיַד-מַלְאָכּוֹ וַיּוֹרֶה לְעַבְדּוֹ לְיוֹחָנָן:

Apc.1:1 (SV): De openbaring van Jezus Christus, die God hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft;

Apc.1:1 (HSV): Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te laten zien wat spoedig moet geschieden, en Hij heeft die door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven.

Apc.1:2 (G): ὃς ἐμαρτύρησεν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅσα εἶδεν

Apc.1:2 (L): qui testimonium perhibuit verbo Dei et testimonium Iesu Christi quaecumque vidit

Apc.1:2 (H): הוּא אֲשֶׁר הִגִּיד אֶת-דְּבַר הָאֱלֹהִים וְאֶת-עֲדוּת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ

כָּל אֲשֶׁר רָאָה:

Apc.1:2 (SV): Dewelke het woord GODS betuigt heeft, en de getuigenis van JEZUS CHRISTUS, en al wat hij gezien heeft.

Apc.1:2 (HSV): Deze heeft van het Woord van GOD getuigt en van het getuigenis van JEZUS CHRISTUS, alles wat hij gezien heeft.

Apc.1:3 (G): μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς

Apc.1:3 (L): beatus qui legit et qui audiunt verba prophetiae et servant ea quae in ea scripta sunt tempus enim prope est

Apc.1:3 (H): אֲשֶׁרִי הִקְרָא אֶת־דְּבָרֵי הַנְּבוּאָה הַזֹּאת וְאֲשֶׁרִי שָׁמָעִיהָ

הַשְּׂמֵרִים כָּל־הַכְּתוּב פֶּה כִּי קָרוֹב הַיּוֹם:

Apc.1:3 (SV): Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.

Apc.1:3 (HSV): Zalig is hij die leest en zijn zij die horen de woorden van de profetie, en die in acht nemen wat daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.

Bijlage C. Commentaar op de weergaven van Apc.1:1-3.

Het is met name voor de exegese van belang om na te gaan wat de eventuele verschillen en overeenkomsten zijn tussen de verschillende weergaven van Apc.1:1-3. Dat betreft zowel de Griekse (G), de Latijnse (L), de Hebreeuwse (H) en de Nederlandse (N) teksten, zowel Statenvertaling (SV) en Herziene Statenvertaling (HSV). Tevens geef ik een verklaring van de door mij gebezigde afkortingen.

Afkortingen

3.
abl.
acc.
act.
adj.
adv.
aff.
aor.
dageesj forte
dat.
dem.
exp.
fem.
gen.
hi.
ind.
inf.
ipf.
maqqeef
masc. (m.)
med.
neutr.
ni.
nom.
nota acc
nota obj.
part.
partikel
pass.
perf.
persvwn. of pronomen personale
pl.
praep.
praes.

Betekenis

derde
ablativus
accusativus
activum
adiectivum
adverbium
affirmativum
aoristus
hebreeuws
dativus
demonstrativum
explicatief
femininum
genitivus
hi'fil
indicativus
infinitivus
imperfectum
hebreeuws
masculinum
medium
neutrum
nif'al
nominativus
nota accusativus
nota objecti
participium
grammatica
passivum
perfectum
grammatica
pluralis
praepositie
praesens

Nederlands equivalent

derde persoon
vijfde naamval
vierde naamval
actieve vorm
bezittelijk voornaamwoord
bijwoord
achtervoegsel
vorm van het griekse werkwoord
een verdubbelingspunt in consonant
derde naamval
aanwijzend voornaamwoord
uitlegkundig
vrouwelijke vorm
tweede naamval
stam van het hebreeuwse werkwoord
onbepaalde tijd
onbepaalde wijs
tegenwoordige verleden tijd
bovenliggend streepje
mannelijke vorm
vorm van het griekse werkwoord dat reflexief vertaald wordt
onzijdig
stam van het hebreeuwse werkwoord
eerste naamval
vierde naamval (hebreeuws)
aanduiding van een subst. (hebreeuws)
deelwoord
voornaamwoord
passief vertalen
voltooide tijd
persoonlijk voornaamwoord
meervoud
voorzetsel
tegenwoordige tijd

Apocalypse Bijlagen (IA)

rel.	relativum	betrekkelijk voornaamwoord
sing. (s.)	singularis	enkelvoud
soof passuq	hebreeuws	einde van het vers
st. constr.	hebreeuws	status constructus soort genitivus
subst.	substantivum	zelfstandig naamwoord
suff.	grammatica	achtervoegsel
verb. of ww.	verbum	werkwoord

Allereerst bij Apc.1:1:

§1. Het woord ἀποκάλυψις (apokalypsis) is een substantivum. G heeft geen lidwoord in tegenstelling tot H. N hebben wel een lidwoord. L kent geen lidwoord, waardoor de tekst zowel met als zonder lidwoord in N kan worden weergegeven. Het Hebreeuwse woord met lidwoord komt van een Hebreeuwse verbum (werkwoord), dat met “zien van profeten” en “openbaren” kan worden weergegeven.

§2. Alle weergaven (G, L, N) hebben een gen.. Dat betekent dat deze openbaring dus niet de openbaring van Johannes maar de openbaring van JEZUS CHRISTUS is. H geeft door middel van een praep. ook een gen. aan. In יֵשׁוּעַ (yeshw^{oea}) zien we een verwijzing naar Jozua en Hosea. De Naam JEZUS is de Griekse weergave van dit woord.

§3. H geeft met הַמְּשִׁיחַ (h^am^{aa}sjy^{ia}ch) de betekenis van G weer als “de Messias” inclusief een lidwoord. Dat betekent dus “de Messias”. Dat is opvallend. Omdat velen in die tijd, en ook koningen, Messias werden genoemd.

§4. Alle weergaven hebben met G ἡν een rel. fem. acc.. De reden daarvan is dat het woord ἀποκάλυψις, waarop het terug slaat, vrouwelijk is.

§5. G en L geven in hun weergaven een zogenaamde perf.. H kan in de gebruikte werkwoordsvorm ook een voltooid tijd aangeven maar ook een handeling die in de toekomst voortduurt. Naar mijn inzicht is dit laatste een betere weergave. We noemen dat een duratieve betekenis. Een maqkeef in H is een bovenliggend streepje dat het ene woord met het daaropvolgend woord verbindt.

§6. G heeft met αὐτῷ, autooi, een pronomen personale (persoonlijk voornaamwoord) aangegeven in de dat.. De overige weergaven volgen G. Ook H die deze derde naamval omschrijft met een praep.. We schrijven de weergave in N met een hoofdletter, omdat dit woord slaat op JEZUS CHRISTUS, GODS ZOON.

§7. Met ὁ θεός (ho theos) heeft G een lidwoord, wat een aanduiding is voor één van de vele Griekse goden zoals het L met Deus. Het lidwoord in H heeft een lidwoord als aanduiding dat deze GOD de Enige is, Die echt GOD is. De Grieken en Romeinen kennen vele goden, de Joden maar één GOD.

§8. G heeft δειξαι, deiksai, Dat is een inf. aor. act. van het werkwoord δεικνυμι, deiknumi, dat derhalve betekent “om te tonen”. Deze aor. van het werkwoord geeft doorgaans een eenmalige handeling aan. Met “palam facere” geeft L letterlijk de betekenis weer van “openbaar maken”. H geeft met לְהַרְאוֹת, l^haa^rw^{oot}, ook inf. weer maar in een actieve vorm van het verbum (een qal), zodat dit een duratieve handeling betreft. En dat is correct omdat het tonen van GOD voortduurt naarmate de tijd voortschrijdt en het aangaat op de jongste dag waarop CHRISTUS terugkomt. HSV heeft met “om te laten zien” een andere vorm voor ogen dan H aangeeft, hoewel deze betekenis wel van belang is.

§9. G heeft met τοις, tois, een persvwn. pl. maar wordt als enkelvoud in N weergegeven, omdat dit woord verbonden is met JEZUS CHRISTUS. L wordt in de volgende twee woorden weergegeven. H heeft eveneens in een samengesteld woord een pronomen personale met een aff., terwijl deze tekst met een maqkeef er het volgende woord mee verbindt, עֲבָדָיו, ‘èb^èdyw^aw, te vertalen met “aan Zijn dienstknechten”.

§10. Het Griekse δούλοις, doulouis, is pl. dat.. Het woord betekent “dienstknechten”, “slaven”. Een en ander geldt ook voor de andere vertalingen.

§11. Alle vijf weergaven geven het G met een adj. weer. H ook, al schrijft deze het bezittelijk voornaamwoord als aff. achter het subst.. In elk geval staat dit door het zo weer te geven terug op JEZUS CHRISTUS.

§12. Alle vijf weergaven hebben een rel. pl., dat H weergeeft met het volgende דְּבָרָא, ‘sj^èr. Te vertalen met: “de dingen” of “zaken die”.

§13. Het Griekse woord δει, dei, komt van het verbum δεομαι, deomai, en betekent “moeten”, “behoren”. Het is een ind. praes. act. 3. sing. en weer te geven met “hij / het moet”. Merkwaardig dat dit woord in het enkelvoud geschreven is, terwijl het betrekking heeft op het vorige woord in het meervoud! L heeft met “oportet” een zelfde constructie. HSV volgt G en L. SV heeft meervoud net als H, die met תִּקְרֶינָה, tⁱqr^èyn^{aa}h, een meervoud aangeeft in de vrouwelijke vorm. Want dit woord is afkomstig van een verbum קָרָה, q^{aa}ra^{ah}, dat in deze vorm (3. fem. pl.) teruggrijpt op zaken die zich voordoen. Het werkwoord betekent letterlijk: “zich voordoen”.

§14. Met het woord γενεσθαι, genesthai, geeft het G woord een verbum weer, een inf. aor. med. en is afkomstig van γιγνομαι, gignomai. Het betekent “geschieden”, “gebeuren”. Let wel! in de aor., hetgeen duidt op een eenmalig gebeuren. Dat zelfde doet L met het woord “fieri”. De H werkwoordsvorm van de stam כנה, k^{aa}n^{aa}h, met als inf. נכון, n^{aa}kw^{oo}n, betekent letterlijk: “de dingen die zich voordoen om te gebeuren”.

§15. G komt met ἐν τάχει, en tachei, van een subst. neutr. sing. van het woord ταχος, tachos, zodat deze woordgroep “in haast” betekent. L komt daarmee overeen. H heeft weergegeven “in het midden der dagen”, hetgeen zeer overeenstemt met het geheel van de tekst. SV heeft meer letterlijk vertaald, HSV meer figuurlijk. Overigens hebben zowel G als L en N weergaven deze woordgroep niet letterlijk weergegeven, indien we dat vergelijken met H.

§16. Het G woordgroep καὶ ἐσήμανεν, kai esèmanen, is, wat het verbum betreft, afkomstig van σημαίνω, sèmainoo, hetgeen “bekend maken” betekent. Het is een ind. aor. act. 3. sing., dat we in voltooide zin moeten vertalen, dus “hij heeft bekend gemaakt”; net als in L en N. Waarbij opgemerkt moet worden dat de N het woord weergegeven hebben met “te kennen geven”; wat beter past bij H. Deze heeft met יורה, w^{ay}yw^{oo}rèh, gekozen voor een vorm van het verbum ירה, y^{aa}r^{aa}h, dat in deze hi. “leren”, “onderwijzen”, betekent. Het houdt verband met het bekende Hebreeuwse woord “Torah”. Het verbum staat in de hi. ipf. 3. sing. en dient weergegeven te worden met “en hij onderwees”. Het G woord καὶ dient net als het vorige καὶ explicatief vertaald te worden met “namelijk” of “te weten door”. Verder dient opgemerkt te worden dat het laatste gedeelte van H anders is gerangschikt, zoals we kunnen zien in H van Apc.1:1. Letterlijk vertaald luidt dit: “... En Hij heeft (uit)gezonden door de hand van (of via) Zijn engel en Hij onderwees ...”. Daarmee heeft H overigens het volgende G woord ἀποστείλας wel weergegeven met וישלח. Alleen de gebruikte volgorde is gewijzigd. En H legt zo de nadruk op het werk van GOD Zelf bij het schrijven van deze Apocalypse.

§17. Met het woord ἀποστείλας, aposteilas, legt G de nadruk op dat de dienstknechten, waar naar verwezen wordt, uitgezonden zijn. Het G woord komt van het verbum ἀποστέλλω, apostelloo, dat “uitzenden” betekent. We horen hier ook het woord “apostel” in. De vorm is een part. aor. nom. sing. en betekent letterlijk: “die Hij uitzendende”. De aor. duidt op een eenmalige handeling en vergeet dat GOD nog steeds Zijn dienstknechten uitzendt. L heeft met “mittens” ook voor een deelwoord gekozen. Wat opvalt, is dat dit woord in de beide N ontbreekt. Het H woord וישלח, w^{ay}y’sj^la^{ch}, is een vorm van het verbum שלח, sj^{aa}l^ach, en betekent in deze vorm: ipf. 3. sing.: “Hij zond”, of duratief “Hij blijft zenden”, waarbij de nadruk dus niet ligt op de dienstknechten maar op GOD Zelf, die met dit werk doorgaat tot de jongste dag.

§18. Met de G woordgroep δια του αγγελου αυτου, dia tou angelou autou, heeft het Grieks een praep. weergegeven, dat vertaald dient te worden met “door Zijn engel”. L heeft dit eveneens. N geven geen stof tot opmerking. H is wat uitgebreider en geeft deze woordgroep met “door de hand van Zijn engel” of “via Zijn engel” weer waardoor de boodschap heel persoonlijk wordt.

§19. G geeft met dit woord een bepalend artikel in de dat. masc. sing. en dient vertaald te worden met “aan”. De overige weergaven geven geen reden tot opmerking.

§20. G als L geven voor de eigennaam een dat. Aan. H geeft met de soof passuq het einde weer van het vers. De naam “Johannes” betekent: “de HEERE is genadig”.

Mijn werkvertaling van dit vers luidt: “De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die GOD Hem gegeven heeft om aan Zijn dienstknechten te tonen wat in het midden der dagen moet gebeuren, namelijk *wat* Hij bekend gemaakt heeft en *wat* Hij gezonden heeft via Zijn engel en *wat* Hij onderwezen heeft aan Zijn dienstknecht, aan Johannes.”

In de tweede plaats bij Apc.1:2:

§1. Dit eerste woord slaat in G, L en N terug op Johannes. G en L hebben een rel.. H heeft een persvwn., omdat Apc.1:2 in de Hebreeuwse weergave een nieuwe tekst is.

§2. G μαρτυρησεν, amarturèsen, komt van het verbum μαρτυρεω, martureoo, en betekent “getuigen”, “betuigen”, “getuige zijn”. Het woord “martelaar” houdt er verband mee. De werkwoordsvorm is ind. aor. act. 3. masc. sing. en is als aoristus een eenmalige handeling en betekent: “hij heeft betuigd”. L en N komen ter sprake bij het volgende woord.

§3. L “testimonium perhibuit” betekent: “die het getuigenis aangeboden heeft”. Het verbum is perf. 3. masc. sing. en als zodanig geeft deze een voltooide tijd aan voor het getuige zijn van Johannes. Wat echter niet in overeenstemming is met het gegeven dat JEZUS CHRISTUS Zijn dienstknecht op Patmos op zijn oude dag in dienst neemt om Zijn getuige te zijn voor heel de Kerk. Dat is bepaald niet eenmalig maar zo lang als hij leeft. Dat getuigenis is ook geen vrijblijvende aanbieding maar dient verkondigd te worden aan iedereen

die het maar horen wil met bevel van geloof en bekering. Wat dat betreft is H הַגִּיד, h'ggy'd, beter dat, naar de gebruikte werkwoordsvorm (hi. perf. 3. masc. sing.), een duratief karakter heeft. Dit Hebreeuwse woord komt van נָגַד, n^{ag}a'd, en betekent "berichten", "duidelijk maken", "verkondigen". Zoals bekend, heeft dit getuigenis vanwege het duratieve karakter kracht voor de toekomst. Johannes blijft ook in de toekomst het Woord verkondigen. Niemand kan hem daarvan weerhouden totdat GOD hem van zijn post aflöst.

§4. G heeft met τον λογον, ton logon, dat betekent: "het Woord (van GOD)" een acc.. Het wil zeggen dat Johannes dat Woord echt verkondigd heeft. L heeft met "verbo" een abl., zodat weergegeven moet worden dat Johannes door het Woord verkondigd heeft. Daardoor wordt nog meer de nadruk gelegd op het feit dat Johannes niet zijn eigen mening heeft verkondigd maar uitsluitend GODS Woord. H heeft met אֶת־דְּבָר, 'è-t d^{eb}a'r, ook een vierde naamval weergegeven met een nota acc.. Hier betekent H inderdaad "woord", al kan dit ook "zaak" of "ding" betekenen.

§5. G heeft met του θεου, toe theou, een gen.

§6. Let erop dat bij de Grieken en Romeinen het woord voor "GOD" een andere betekenis heeft dan bij de Joden. Bij hen is GOD één van de velen, bij de Joden is GOD de Enige. In H staat het woord הַאֱלֹהִים, h^{aa}'èl^{oo}h'ym, in de zogenaamde st. constr., dat is een soort gen., conform G.

§7. G heeft met μαρτυριαν, marturian, heeft gekozen voor een subst. sing. acc.. L is dit idem dito net als in H en N.

§8. Voor de volgende twee woorden Ιησου Χριστου zie het gestelde in Apc.1:1. Zie mijn taalkundige opmerking aldaar onder §2.

§9. G heeft met ὅσα, hosa, gekozen voor een rel., net als L en N. H heeft met כִּכְלֵי אֵשׁ, k^{ek}ool 'sjèr, gekozen voor een praep. subst. en rel.. Dit omvat niet slechts een deel van het getuigenis van Johannes (zo kan men namelijk G en L opvatten!), maar inderdaad alles wat hij heeft gezien; het totaal van zijn getuigenis.

§10. Met G εἶδεν, eiden, eindigt Apc.1:2. Dit woord komt van het verbum ὁραω, horaoo, en betekent "zien". Deze vorm is een aor. ind. 3. masc. sing.. In deze vorm betekent dit woord: "hij zag". L heeft met "vidit" gekozen voor een perf. 3. masc. sing., en betekent "hij heeft gezien". Het kan echter ook betekenen: "hij ziet". Dan is het praes. 3. masc. sing.. In het Latijn is in dit geval de praes. gelijk aan het perf.. Met het woord רָאָה, r^{aa}'aa'h, kiest H voor een verbum. De werkwoordsvorm is qal perf. 3. masc. sing. en betekent: "hij heeft gezien". N zijn conform.

Mijn werkvertaling van dit vers luidt: "Die GODS Woord betuigd heeft, namelijk het getuigenis van JEZUS CHRISTUS, overeenkomstig alles wat hij heeft gezien."

In de derde plaats bij Apc.1:3:

§1. G μακάριος, makarios, is een adj. masc. sing. en betekent "gelukzalig". L stemt ermee overeen. H heeft een pl. in אֲשֶׁרֵי, 'asjr^{ee}y, een plurale tantum; een woord dat geschreven is in het meervoud maar dat in N als enkelvoud weergegeven wordt. Het woord komt vaak voor in de Bijbel, bijvoorbeeld in Ps.1:1: *'Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in den raad der goddelozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters'*. CHRISTUS begint Zijn bergrede met negen zaligsprekingen (zie Mt.5:3-12), allemaal ingeleid door dit woord.

§2. G ὅ, ho, is een rel., en slaat terug op het voorafgaande woord. Voor het overige geen bijzonderheden.

§3. G ἀναγινωσκων, anaginooskoon, komt van het verbum ἀναγινωσκω, anaginooskoo, en betekent "lezen". De werkwoordsvorm is een part. praes. act. nom. masc. sing. en betekent "lezende". L "legit" is ook een werkwoordsvorm maar een praes. masc. sing. 3. en betekent "hij leest" of als pf. "hij heeft gelezen". Dat is dus een andere weergave dan G. H met הַקִּרְאָה, h^{aq}q^{oo}r^{ee}', komt ook van verbum, namelijk קָרָא, q^{aa}r^{aa}', en betekent "lezen". De werkwoordsvorm is qal part. masc. sing. en betekent "net als G letterlijk "lezende". N heeft L versie. Er staat echter "gelukzalig is hij die bezig is te lezen". De volgende woorden omvatten wat hij bezig is te lezen. Dat is dus het object.

§4. Het Griekse woord και, kai, heeft niet alleen een samenvoegende maar ook een exp. betekenis, zodat niet alleen vertaald mag worden met "en", zoals L en N, maar ook met "namelijk", waardoor de lezer, de hoorders en de bewaarders één en dezelfde groep vormen. Dan is de betekenis duidelijk: Degene die leest behoort tot hen, die de woorden van dit Bijbelboek niet alleen horen maar ook verstaan en gehoorzamen, en tevens tot hen, die bewaren wat daarin geschreven staat, met als motief: "de tijd is nabij". We komen er bij de zesde opmerking op terug.

§5. G ὅι, hoi, is een rel. net als L met "qui". N geeft geen reden tot opmerkingen. H heeft een heel andere zinsconstructie. Deze verbindt de daarop volgende woorden, zodat we vanuit H dienen te lezen: "Gelukzalig

is hij die bezig is de woorden van deze profetie te lezen”; te meer daar het beginwoord van dit vers later herhaald wordt.

§6. Γ ακουοντες, akouontes, is een werkwoordsvorm van het verbum ακουω, akouoo, en betekent “horen”. Het is namelijk een part. praes. act. nom. masc. pl. en betekent “horenden”; “zij die bezig zijn te horen”. Volgens G is de groep die leest (zie §3: enkelvoud!) een andere dan de groep die horen (meervoud!); anders kan de wisseling van enkelvoud naar meervoud niet verklaard worden, te meer daar τηρουντες dezelfde werkwoordsvorm heeft als ακουοντες. Dat zijn volgens G dus wel dezelfde mensen! L volgt deze versie met “audiunt” en later met “servant”. Ook audiunt is een werkwoordsvorm van “audire” en betekent “horen”. Het is dezelfde vorm als bij “legit” (§3) maar nu in het meervoud! Zoals gezegd, heeft het Hebreeuws een andere zinsconstructie. Maar nu willen we stellen dat de woorden אֶת־דְּבָרַי, ’èt-d’br^{ee}y, een subst. pl. met een nota obj. in een st. constr. (soort gen.) vormen en derhalve behoren bij de volgende woorden “van deze profetie”. We dienen dus te vertalen met “de woorden van”. N bieden geen stof tot verdere opmerkingen dan alleen dat zij niet H volgen maar G en L.

§7. Met het woord τους, toes, heeft G een lidwoord. Het is een pl. acc. en hoort bij λογους.

§8. Γ λογους, logoes, is net als het vorige woord een pl. acc. en betekent “woorden”. L “verba” is daarmee in overeenstemming. H heeft diverse woorden al eerder genoemd vanwege een andere zinsconstructie.

§9. Met de woorden της, tèς, verbindt G de woorden, genoemd onder §8, met het woord προφητειας. Het woord is een lidwoord in de gen. sing.. H legt met het woord הַזֹּאת, h^{az}z^{oo}t, de nadruk op **deze** profetie. Het woord is een dem. sing. fem., afgeleid van זֶה, zèh. Met andere woorden: er zijn nog andere profetieën maar het gaat hier om **deze** profetie, namelijk van de Apocalypse. Dat laatste komt tot uiting bij SV maar niet in HSV. H is dus een andere dan G en L want deze talen hebben ook dem. in hun taal!

§10. Met het woord προφητειας, profèteias, geeft G een subst. gen. sing.. L doet met “prophetiae” hetzelfde. H heeft הַנְּבוּאָה, h^{an}nebw^{oe}’aa^h, een subst. gen. fem. sing. en betekent “de profetie”, “het profetenwoord”. Daarmee staat het in verbinding vanwege אֶת־דְּבָרַי. Met andere woorden dient er vertaald te worden met “de woorden van dit profetenwoord”.

§11. G heeft het woordje και als verbindend partikel net als L; te vertalen door “en”. Ook H heeft een verbindend partikel met וְ, we, maar voegt er het beginwoord van deze tekst aan toe, namelijk het woord אֲשֵׁרִי, ’a^sjr^{ee}y, “gelukzalig”. Met andere woorden dienen we volgens H te lezen: “Gelukzalig is hij die bezig is de woorden van dit profetenwoord te lezen en gelukzalig ...”

§12. G en L hebben geen woorden, H echter wel, namelijk het woord שְׁמַעֲיָה, sj^{oo}m^{er}eh^{aa}. Dat is een werkwoordsvorm van de stam שָׁמַע, sj^{aa}m^a, en betekent “horen”, “gehoorzamen”. De werkwoordsvorm is een qal part. act. st. constr. masc. pl. met een suff. fem., dat terugslaat op הַנְּבוּאָה, profetie; die in H een vrouwelijke vorm heeft. Letterlijk vertaald betekent dit: “horenden haar”. Dus: “die haar horen”. En in verbinding met het volgende woord: “die aan de profetie gehoor geven en bewaren”. In H is dit שְׁמַעֲיָה niet alleen “horen”, maar ook “gehoor geven”, “gehoorzamen”. Deze vorm is in overeenstemming met wat we in de Ten-aCH vinden in Ps.9:11 “zij die haar zoeken”; in Prv.8:17 “zij die haar liefhebben”; en in Jr.12:8 “zij die haar haten”

§13. G heeft met τηρουντες, tèrountes, gekozen voor een vorm van het werkwoord τηρεω, tèreoo, hetgeen betekent: “bewaren”, “observeren”, “gehoorzamen”, “aandacht geven aan”; “in acht nemen”, “terughouden”, “reserveren”, “handhaven”, “stevig vasthouden”. Dit werkwoord komt ook voor in 1K.7.37 in de zin van “bewaren”, “zijn maagd bewaren”! Deze vorm is een part. praes. act. nom. masc. pl. en betekent “bewarenden”; “zij die bezig zijn te bewaren”. L heeft met “servant” gekozen voor een praes. act. 3. pl. van het werkwoord “servare” dat ook “bewaren” betekent. H heeft met הַשְּׁמַרִים, h^asjsj^{oo}m^{er}iym, gekozen voor een qal part. act. masc. pl. van het werkwoord שָׁמַר, sj^{aa}m^ar, dat “bewaren” en “bewaken” betekent. Daar is het Amsterdamse bargoense woord “smeris” voor politieagent afgeleid.

§14. G, L en N betrekken de volgende woorden niet bij “profetie” zoals H maar bij de woorden die erop volgen. H leidt de daarop volgende woorden in met כִּכְל, k^ek^{ao}l, hetgeen betekent “volgens alles”.

§15. G γεγραμμενα, gegrammena, is een part. perf. pass. acc. neutr. pl. van γραφω, graphoo, dat “schrijven” betekent. Er staat dus “de dingen die daarin geschreven zijn”. L heeft met “scripta sunt” een perf. pass. 3. pl. van het werkwoord scribere, “schrijven” en betekent “zij zijn geschreven”. H heeft met הַכְּתוּב, h^ak^{aa}tw^{oe}b, een lidwoord met een qal part. pass. sing. van het werkwoord כתב, k^{aa}t^{ab}, dat “schrijven” betekent; zodat de betekenis van deze werkwoordsvorm “geschreven is” en dit woord terugslaat op “profetie”. In N volgt SV het G, HSV duidt met “geschreven staat” op een boek.

§16. G duidt op een rel..

§17. G duidt met γαρ, gar, op een redengevend voegwoord, net als de overigen.

§20. Met het woord *καιρος*, *kairos*, duidt G op “de bestemde tijd”. Een ander woord voor het begrip “tijd” is *χρονος*, *chronos*. Dat betekent tijd in algemene zin, zoals de kalender wijst. *Καιρος* is de bestemde tijd van GOD, waarin Hij die gebeurtenis doet komen die Hij daarvoor bestemd heeft. Het zal duidelijk zijn dat dit woord regelmatig in het Nieuwe Testament voorkomt, zoals J.5:4 (“op zekere tijd”, in het badwater van Bethesda); Act.7:20 (“in welken tijd”, bij de geboorte van Mozes); Act.19:23 (“op dienzelfden tijd”, bij het oproer in Efeze door Demetrius, de zilversmid); R.5:6 (“te Zijner tijd”, toen CHRISTUS stierf aan het kruis); R.9:9 (“omtrent dezen tijd”, toen Paulus sprak over GODS belofte aan Abraham en Sarah van de geboorte van hun zoon Izak). In G.4:4 staat het woord *χρονος*, omdat dit slaat op het moment in de wereldgeschiedenis dat CHRISTUS geboren is in de volheid van de tijd. Dit woord *χρονος* correspondeert met het algemene L voor tijd, namelijk “tempus”. Chronos en tempus zijn de naam van een godheid, respectievelijk bij de Grieken en de Romeinen. H heeft dit woord weergegeven met *דיון*, *h^ayyw^{oo}m*, te vertalen met “de dag”. Een belangrijk woord in de profetieën van het Oude Testament. Deze dag is de oordeelsdag voor GODS vijanden maar een vreugdedag voor alle ware Christgelovigen.

§21. *G εγγυς*, *engus*, is een adv.en betekent “dichtbij”. Dit heeft L overgenomen maar er ook nog een werkwoordsvorm “est” toegevoegd voor het begrip. N vertalen met “nabij”. H geeft ditzelfde weer met het woord *קָרִיב*, *q^{aa}rw^{oo}b*. Alleen de woordvolgorde is anders. Volgens H dient vertaald te worden met “want nabij is de dag”.

Mijn werkvertaling van dit vers luidt: “Gelukkig hij die de woorden van deze profetie leest, haar hoort, zij die alles bewaren overeenkomstig wat daarin geschreven is; want nabij is de dag.”

Bijlage D. Tekstverwijzingen bij Apc.1:1-3.

Hieronder volgen tekstverwijzingen bij Apc.1:1-3 per vers, met uitzondering van die Bijbelpassages, die eerder zijn geciteerd.

Openbaring

Apc.1:1	Dn.2:28-29	Maar er is een GOD in den hemel, Die verborgenheden openbaart, Die heeft den koning Nebukadnezar bekend gemaakt, wat er geschieden zal in het laatste der dagen; uw droom, en de gezichten uws hoofds op uw leger, zijn deze: Gij, o koning! op uw leger zijnde, klommen uw gedachten op, wat hierna geschieden zou; en Hij, Die verborgen dingen openbaart, heeft u te kennen gegeven, wat er geschieden zal.
Apc.1:1	Am.3:7	Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.
Apc.1:1	R.16:25	Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van JEZUS CHRISTUS, naar de openbaring der verborgenheid, die <i>van</i> de tijden der eeuwen verzwegen is geweest;
Apc.1:1	G.1:12	Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van JEZUS CHRISTUS.
Apc.1:1	E.3:3	Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige <i>woorden</i> te voren geschreven heb;

Die GOD

Apc.1:1	J.3:32	En hetgeen Hij gezien en gehoord heeft, dat getuigt Hij; en Zijn getuigenis neemt niemand aan.
Apc.1:1	J.8:26	Ik heb vele dingen van u te zeggen en te oordelen; maar Die Mij gezonden heeft, is waarachtig; en de dingen, die Ik van Hem gehoord heb, dezelve spreek Ik tot de wereld.
Apc.1:1	J.12:49	Want Ik heb uit Mijzelfen niet gesproken; maar de VADER, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen zal, en wat Ik spreken zal.

Te tonen

Apc.1:1	Apc.22:6	En hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouw en waarachtig; en de HEERE, de GOD der heilige profeten, heeft Zijn engel gezonden, om Zijn dienstknechten te tonen, hetgeen haast moet geschieden.
Apc.1:1	Ps.25:14	<i>Samech</i> . De verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen; en Zijn verbond, om hun <i>die</i> bekend te maken.
Apc.1:1	J.15:15	Ik heet u niet meer dienstknechten; want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd; want al wat Ik van Mijn VADER gehoord heb, <i>dat</i> heb Ik u bekend gemaakt.

Die haast geschieden moeten

Apc.1:1	Apc.1:3	Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.
Apc.1:1	Apc.1:19	Schrijf, hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen geschieden zal na dezen:
Apc.1:1	Apc.4:1	Na dezen zag ik, en ziet, een deur was geopend in den hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, als van een bazuin, met mij sprekende, zeide: Kom hier op, en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschieden moet.
Apc.1:1	Apc.22:10	En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden der profetie dezes boeks niet; want de tijd is nabij.
Apc.1:1	2P.3:8	Doch deze ene zaak zij u niet onbekend, geliefden, dat één dag bij den HEERE is als duizend jaren, en duizend jaren als één dag.

En die Hij

Apc.1:1	Apc.22:6	En hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouw en waarachtig; en de HEERE, de GOD der heilige profeten, heeft Zijn engel gezonden, om Zijn dienstknechten te tonen, hetgeen haast moet geschieden.
Apc.1:1	Apc.22:16	Ik, JEZUS, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de Gemeenten. Ik ben de Wortel en het geslacht Davids, de blinkende Morgenster.
Apc.1:1	Dn.8:16	En ik hoorde tussen Ulai eens mensen stem, die riep en zeide: Gabriël! geef dezen het gezicht te verstaan.
Apc.1:1	Dn.9:21	Als ik nog sprak in het gebed, zo kwam de man Gabriël, dien ik in het begin in een gezicht gezien had, snellijk gevlogen, mij aanrakende, omtrent den tijd des avondoffers.
Apc.1:1	Dn.9:23	In het begin uwer smekingen is het woord uitgegaan, en ik ben gekomen, om <i>u dat</i> te kennen te geven; want gij zijt een zeer gewenst <i>man</i> ; versta dan dit woord, en merk op dit gezicht.

Johannes

Apocalypse Bijlagen (IA)

Apc.1:1	Apc.1:4	Johannes aan de zeven Gemeenten, die in Azië zijn: genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven geesten, die voor Zijn troon zijn;
Apc.1:1	Apc.1:9	Ik, Johannes, die ook uw broeder ben, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en <i>in</i> de lijdzaamheid van JEZUS CHRISTUS, was op het eiland, genaamd Patmos, om het Woord Gods, en om de getuigenis van JEZUS CHRISTUS.
Apc.1:1	Apc.21:2	En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, voorbereid als een bruid, die voor haar man versierd is.
Apc.1:1	Apc.21:6	En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal den dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet.

betuigd

Apc.1:2	J.1:32	En Johannes getuigde, zeggende: Ik heb den GEEST zien nederdalen uit den hemel, gelijk een duif, en bleef op Hem.
Apc.1:2	J.3:11	Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Wij spreken, wat Wij weten, en getuigen, wat Wij gezien hebben, en gijlieden neemt Onze getuigenis niet aan.
Apc.1:2	J.12:17	De schare dan, die met Hem was, getuigde dat Hij Lazarus uit het graf geroepen, en hem uit de doden opgewekt had.
Apc.1:2	J.19:35	En die het gezien heeft, die heeft het getuigd, en zijn getuigenis is waarachtig; en hij weet, dat hij zegt, hetgeen waar is, opdat ook gij geloven moogt.
Apc.1:2	J.21:24	Deze is de discipel, die van deze dingen getuigt, en deze dingen geschreven heeft; en wij weten, dat zijn getuigenis waarachtig is.
Apc.1:2	Apc.1:9	Ik, Johannes, die ook uw broeder ben, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en <i>in</i> de lijdzaamheid van JEZUS CHRISTUS, was op het eiland, genaamd Patmos, om het Woord Gods, en om de getuigenis van JEZUS CHRISTUS.
Apc.1:2	Apc.6:9	En toen Het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen dergenen, die gedood waren om het Woord GODS, en om de getuigenis, die zij hadden.
Apc.1:2	Apc.12:11	En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunne getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot den dood toe.
Apc.1:2	Apc.12:17	En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden GODS bewaren, en de getuigenis van JEZUS CHRISTUS hebben.
Apc.1:2	1K.1:6	Gelijk het getuigenis van CHRISTUS vvestigd is onder u;
Apc.1:2	1K.2:1	En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigen-de de getuigenis van GOD.
Apc.1:2	1J.5:7-11	Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de VADER, het WOORD en de HEILIGE GEEST; en deze Drie zijn Eén. En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de GEEST, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één. Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van GOD is meerder; want dit is de getuigenis van GOD, welke Hij van Zijn ZOON getuigd heeft. Die in den ZOON van GOD gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die GOD niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die GOD getuigd heeft van Zijn Zoon. En dit is de getuigenis, <i>namelijk</i> dat ons GOD het eeuwige leven gegeven heeft; en ditzelve leven is in Zijn ZOON.
Apc.1:2	3J.1:12	Aan Demetrius wordt getuigenis gegeven van allen, en van de waarheid zelve; en wij getuigen ook, en gij weet, dat onze getuigenis waarachtig is.

En al wat

Apc.1:2	J.3:11	Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Wij spreken, wat Wij weten, en getuigen, wat Wij gezien hebben, en gijlieden neemt Onze getuigenis niet aan.
Apc.1:2	Act.4:20	Want wij kunnen niet laten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben.
Apc.1:2	Act.22:15	Want gij zult Hem getuige zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.
Apc.1:2	Act.26:16	Maar richt u op, en sta op uw voeten, want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen.
Apc.1:2	1J.1:1	Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens;
Apc.1:2	1J.4:14	En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de VADER Zijn ZOON gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld.
Apc.1:2	Apc.1:19	Schrijf, hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen geschieden zal na dezen:
Apc.1:2	Apc.19:10	En ik viel neder voor zijn voeten, om hem te aanbidden, en hij zeide tot mij: Zie, dat gij dat niet doet; ik ben uw mededienst-knecht, en uwer broederen, die de getuigenis van JEZUS hebben; aanbid GOD. Want de getuigenis van JEZUS is de geest der profetie.

Zalig is hij

Apc.1:3	Apc.22:7	Zie, Ik kom haastiglijk; zalig is hij, die de woorden der profetie dezes boeks bewaart.
Apc.1:3	Prv.8:34	Welgelukzalig is de mens, die naar Mij hoort, dagelijks wakende aan Mijn poorten, waarnemende de posten Mijner deuren.
Apc.1:3	Dn.12:12-13	Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot duizend driehonderd vijf en dertig dagen. Maar gij, ga henen tot het einde, want gij zult rusten, en zult opstaan in uw lot, in het einde der dagen.
Apc.1:3	L.11:28	Maar Hij zeide: Ja, zalig zijn degenen, die het Woord GODS horen, en hetzelfde bewaren.

Want de tijd is nabij

Apc.1:3	L.10:28	En Hij zeide tot hem: Gij hebt recht geantwoord; doe dat, en gij zult leven.
Apc.1:3	R.13:11	En dit zeg ik te meer, dewijl wij de gelegenheid des tijds weten, dat het de ure is, dat wij nu uit den slaap opwaken; want de zaligheid is ons nu nader, dan toen wij eerst geloofd hebben.
Apc.1:3	Jk.5:8-9	Weest gij ook lankmoedig, versterkt uw harten; want de toekomst des HEEREN genaakt. Zucht niet tegen elkander, broeders, opdat gij niet veroordeeld wordt; ziet, de Rechter staat voor de deur.
Apc.1:3	1P.4:7	En het einde aller dingen is nabij; zijt dan nuchteren, en waakt in de gebeden.
Apc.1:3	2P.3:8	Doch deze ene zaak zij u niet onbekend, geliefden, dat één dag bij den HEERE is als duizend jaren, en duizend jaren als één dag.
Apc.1:3	Apc.3:11	Zie, Ik kom haastiglijk; houd dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.
Apc.1:3	Apc.14:13	En ik hoorde een stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf, zalig zijn de doden, die in den HEERE sterven, van nu aan. Ja, zegt de GEEST, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen.
Apc.1:3	Apc.16:15	Zie, Ik kom als een dief. Zalig is hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele, en men zijn schaamte niet zie.
Apc.1:3	Apc.19:9	En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot he avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden GODS.
Apc.1:3	Apc.20:6	Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van GOD en CHRISTUS zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren.
Apc.1:3	Apc.22:6	En hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouwd en waarachtig; en de HEERE, de GOD der heilige profeten, heeft Zijn engel gezonden, om Zijn dienstknechten te tonen, hetgeen haast moet geschieden.
Apc.1:3	Apc.22:10	En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden der profetie dezes boeks niet; want de tijd is nabij.
Apc.1:3	Apc.22:12	En zie, Ik kom haastiglijk; en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.

Apocalypse Bijlagen (IA)

Apc.1:3	Apc.22:14	Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan den doom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.
Apc.1:3	Apc.22:20	Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastiglijk. Amen. Ja, kom, HEERE JEZUS!

Bijlage E. Commentaar bij de tekstverwijzingen van Apc.1:1-3.

Bij dit onderdeel geven we ons commentaar bij de tekstverwijzingen. In wezen hebben wij reeds ons commentaar gegeven vanwege de ingevoegde onderdelen (aangegeven door Treasure Scripture Knowledge) waarnaar de tekstverwijzingen verwijzen. Maar hier onder volgen de commentaren per vers van dit bijzondere Bijbelboek die voor zichzelf spreken.

Commentaar bij tekstverwijzingen Apc.1:1:

§1. Merk op de parallellie tussen de “verborgenheid des HEEREN” en “GODS verbond” met als doel om die “bekend te maken” aan “hen die GOD vrezen”. Ook onder het Oude Testament in het Bijbelboek der Psalmen is er sprake van apocalypse. GODS verbond en de verborgenheid des HEEREN hebben kennelijk met elkaar te maken.

§2. Wanneer we de geciteerde Bijbelpassages uit het Bijbelboek Daniël nagaan, merken we op dat onze GOD “verborgenheden openbaart” en “verborgen dingen”; niet alleen aan Daniël maar zelfs aan een heiden als koning Nebucadnezar in een droom. Een droom was in de Oudheid een teken dat (wereld)heersers moesten opletten en maatregelen nemen, omdat zo’n droom teken was van een bepaalde godheid aangaande het rijk waarover zij heersten. En dat zijn dan verborgenheden “in het laatste der dagen” en aangaande “wat er geschieden zal”.

De andere geciteerde Bijbelpassages bevatten openbaringen van GOD, die Daniël niet kon verstaan, tenzij een bijzondere engel als Gabriël die aan hem te kennen gaf; en wel op het gebed.

Zelfs een profeet als Daniël had de tussenkomst van engelen nodig. Het is één ding om visioenen te krijgen of gezichten, maar het is ook van het hoogste belang om ze te mogen verstaan. Ook dan is het ingrijpen van GOD niet minder nodig.

§3. Uit de geciteerde Bijbelpassage van het Bijbelboek Amos merken wij op dat de HEERE “geen ding” doet op aarde, tenzij Hij het “aan Zijn knechten bekend maakt”. En dat is volkomen zeker. Er staat “gewiselijk”! Zijn wij dat vandaag niet kwijt geraakt? Of wordt de stem van de profetie niet meer gehoord?

§4. We merken op dat de geciteerde Bijbelpassages uit het Bijbelboek van het Evangelie naar Johannes in de eerste plaats een uitspraak zijn van Johannes de Doper tot zijn discipelen over de HEERE JEZUS en vervolgens uitspraken van de HEERE JEZUS Zelf, gericht tot de Joden en tot Zijn elf discipelen, die Hij vrienden noemt, zonder Judas.

Hier gaat het over het getuigenis van de HEERE JEZUS tot “de wereld”, welk getuigenis helaas “niemand aanneemt”, tenzij dat dit hem van GOD de VADER gegeven is. Tevens merken wij op dat dit getuigenis door “de VADER aan Hem gegeven is”, toen Hij Hem zond. Ja, dat dit getuigenis zelfs een “gebod” is wat Hij zeggen en spreken zal. Omdat Hij uit Zichzelf niet spreekt maar Zijn woorden wel “aan Zijn vrienden bekend maakt”. Naar mijn mening geldt deze uitspraak niet alleen voor hen, die Hij Zijn vrienden noemt, maar ook voor Zijn Kerk vandaag. Staan we er echter open voor?

§5. We merken bij de geciteerde Bijbelpassages uit de Bijbelboeken Romeinen, Galaten, Efeze en 2 Petrus, op dat de “verborgenheid, die altijd verzwegen is”, zelfs aan een apostel als Paulus bekend moest worden gemaakt, en wel “door de openbaring van JEZUS CHRISTUS”. GODS knechten zijn slechts mensen, die alleen aards kunnen denken tenzij GOD hen Zijn verborgenheid bekend maakt. De apostel Petrus vat dit samen in 2P.3:8.

§6. We merken op dat in de Apocalypse negen Bijbelpassages handelen over GODS verborgenheid in de eindtijd. Maar Johannes moest deze verborgenheid van Godswege opschrijven, toen ze hem waren geopenbaard. En dat heeft hij ook getrouw gedaan. We hoeven bepaald niet bevreesd te zijn om het Bijbelboek van de Openbaring van JEZUS CHRISTUS aan Johannes te lezen, biddend of we verstaan mogen wat daarin geschreven staat. We zijn toch niet bang voor wat de HEERE JEZUS ons in “deze dingen getuigt” en wat tot onze zaligheid dient?

Commentaar bij tekstverwijzingen Apc.1:2:

§1. Uit de geciteerde Bijbelpassages vanuit het Bijbelboek van het Evangelie naar Johannes merken wij op dat Johannes de Doper daar getuigt over het “neerdalen van de HEILIGE GEEST” als een duif op CHRISTUS. Dat de schare “getuigt” van het wonderwerk van CHRISTUS aangaande de opwekking van Lazarus. Dat de evangelist Johannes getuigt aangaande de “kruisdood van CHRISTUS en Zijn opstanding” en dat diens getui-

genis “waarachtig” is. En dat de HEERE JEZUS “getuigt”, al nemen de Joden tot wie Hij spreekt Zijn getuigenis niet aan.

§2. Uit de geciteerde Bijbelpassages vanuit het Bijbelboek van de Handelingen der apostelen blijkt dat het centrale thema daar is: “hetgeen wij gezien en gehoord hebben”. De apostelen kunnen tegenover het Sanhedrin, tegenover de Joden in Jeruzalem en tegenover koning Agrippa II alleen spreken wat ze zelf gezien en gehoord hebben met hun eigen ogen en oren. Ze zijn levende getuigen van JEZUS’ woord en werk. Ze hebben het niet “uit een boekje”.

§3. Uit de geciteerde Bijbelpassages vanuit de Bijbelboeken 1 Korinthe, 1 Johannes en 3 Johannes merken we op dat Paulus en Johannes de gemeenten tot getuigen roept om hun “prediking te bevestigen”, al zijn zij niet gekomen “met uitnemendheid van woorden of van wijsheid”. Ook de algemene zendbrieven leggen de nadruk op wat ze zelf “gehoord en gezien” hebben aangaande CHRISTUS, Zijn VADER en de HEILIGE GEEST. Ze zijn voluit christocentrisch, trinitarisch en waarachtig.

§4. Verschillende geciteerde Bijbelpassages in het Bijbelboek van de Openbaring van JEZUS CHRISTUS vinden we ook bij het vorige vers. De andere Bijbelpassages gaan over “de getuigenis van JEZUS CHRISTUS”, zowel in de hemel als op de aarde, zowel in het heden als in de eindtijd, zowel in het leven als in het sterven. Dat getuigenis is de “geest der profetie”. We hebben behoefte aan dit profetisch spreken.

Commentaar bij tekstverwijzingen Apc.1:3:

§1. Uit de tekstaanhaling in het Bijbelboek Spreuken wordt het woord “welgelukzalig” benadrukt. Die waakt aan de poorten van de Wijsheid (=CHRISTUS), let nauwkeurig op alle bewegingen, waarbij het tweede gedeelte van deze Bijbelpassage een en ander nog herhaalt (paralellisme membrorum).

§2. Ook de tekstaanhaling in het Bijbelboek Daniël benadrukt dit “welgelukzalig”. “Duizend driehonderd vijf en dertig dagen” wordt omschreven als “tijd, tijden en een halve tijd” in Apc.12:14 voor het verblijf van de vrouw in de woestijn buiten het gezicht van de slang; of “drie dagen en een halve” in Apc.11:11 bij de opwekking door GOD van de twee profeten; of “duizend, tweehonderd en zestig dagen” in Apc.12:6 eveneens voor het verblijf van de vrouw in de woestijn, een plaats haar door GOD bereid.

§3. De twee tekstaanhalingen in het Bijbelboek Lukas wijzen ons erop dat het niet genoeg is wanneer we GODS Woord lezen, zoals de wetgeleerde, maar dat het erop aankomt dat we er ook naar doen in onze levenswandel. Dat betekent hier het woord “bewaren”. Dat heeft niet de betekenis van in de kast leggen en er niet meer naar omzien, zoals wij zelfs met de Bijbel, hetwelk is GODS Woord, plegen te doen, maar dat ook bewaren. Ware gelovigen zoals Johannes laten zien welke waarde het getuigenis van JEZUS CHRISTUS voor hen is, al moet het hen hun leven kosten!

§4. De tekstaanhalingen uit de Bijbelboeken Romeinen, Jakobus, 1 en 2 Petrus tonen het bovenstaande bijzonder aan. Immers, nu is het de dag der zaligheid, nu is het de welaangename tijd. CHRISTUS komt eraan! De Rechter, die rechtsprekt volgens Zijn onkreukbaar en heilig recht, staat voor de deur. We hebben dan ook uiterst waakzaam te zijn in de gebeden. Daarbij zijn bij de HEERE één dag als duizend jaren en duizend jaren als één dag!

§5. De tien tekstaanhalingen uit het Bijbelboek van de Openbaring van JEZUS CHRISTUS aan Johannes onderstrepen de opmerkingen die we met bovenstaande hebben gemaakt. Merk op dat naast de zaligspreek in deze tekst er nog zeven zaligsprekingen, met allemaal een aparte betekenis, volgen, namelijk in Apc. 14:13; Apc.16:15; Apc.19:9; Apc.20:6; Apc.21:24; Apc.22:7; en Apc.22:14. Is er bij ons werkelijk verlangen naar de wederkomst van CHRISTUS, wanneer we letten op Apc.22:20?

Bijlage F. Lezing over Apc.1:1-8 (ged.).

Hieronder volgt een lezing van mijn hand tijdens een Bijbelkring over Apc.1:1-8. Omdat we ons hier beperken tot Apc.1:1-3 volgt een gedeelte van deze lezing die dan begrensd is tot deze drie verzen.

Het opschrift van dit boek geeft ons al meteen inzicht in de wijze waarop het tot stand kwam, welke bedoeling het heeft en voor welke personen het bestemd is. De woorden "de openbaring van JEZUS CHRISTUS" is een openbaring, die CHRISTUS Zelf van GOD ontvangen heeft. Daarom staat er ook achter "die GOD Hem gegeven heeft" met de bedoeling om deze openbaring aan Zijn Kerk bekend te maken. We zeggen meestal "de openbaring van Johannes". Maar dat is fout. Het is "de openbaring van JEZUS CHRISTUS". CHRISTUS is de Auteur van deze openbaring en niet Johannes. Johannes is eigenlijk maar een middel, oneerbiedig gezegd: een doorgeefluik, in de hand van CHRISTUS om deze openbaring door te geven; maar wat heerlijk om als zo'n middel gebruikt te worden.

Het is duidelijk dat we onder deze "openbaring" dan ook geen nieuwe zaak moeten verstaan. We ontvangen hier een blik in de raad van GOD, die vaststond voordat de wereld werd geschapen. Het nieuwe is, dat

nu het deksel van deze verborgen raad wordt afgenomen, en wel door niemand minder dan door de HEERE JEZUS CHRISTUS Zelf. Het griekse woord voor "openbaring" is "apokalypse" en betekent ook "het wegnemen van een deksel", zodat openbaar wordt wat eerst verborgen was.

Nu is het de tijd voor CHRISTUS "om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten". Eerst werd de gemeente van CHRISTUS onderwezen aangaande de woorden en de werken van CHRISTUS, toen Hij op aarde in Israël rondging, en die Zijn discipelen eerst recht hebben verstaan na Zijn hemelvaart door de werking van de HEILIGE GEEST. Daarna werd ze door middel van de leer der apostelen meer en dieper ingeleid in de schatten van wijsheid en kennis, die in Hem verborgen liggen; zulks tot haar vermaning en vertroosting. Ten laatste mag zij de kroon aanschouwen, het heerlijk einde dat GOD voor deze wereld heeft bestemd, waarin Hij en Zijn CHRISTUS alle eer zullen ontvangen, want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen.

Deze wijsheid ligt ook verborgen achter de rangschikking van de boeken van het Nieuwe Testament in onze Bijbel. Want al is de orde van het ontstaan van de Bijbelboeken van het Nieuwe Testament dan ook een andere, het is Goddelijke wijsheid, dat eerst de Evangelieën komen, daarna de brieven en dan als slot deze "openbaring van JEZUS CHRISTUS" als de kroon van heel de Heilige Schrift van Oude en Nieuwe Testament.

CHRISTUS openbaart de raad van GOD aan "Zijn dienstknechten", want anderen zullen het niet kunnen verstaan dan alleen zij, die, in diepe afhankelijkheid en soevereine genade, CHRISTUS hebben leren kennen als hun HEERE en hun GOD. De uitdrukkingen van vers 1 zijn geheel ontleend aan het Oude Testament, aan Dn.2:29, Dan.10:11 en Am.3:7.

Aan hen toont CHRISTUS "de dingen die haast geschieden moeten". Want naar Goddelijke tijdrekening is de voleinding weldra daar. Naar menselijke maatstaf zal het wellicht nog vele eeuwen duren alvorens de tijd der heerlijkheid op heel de aarde aanwezig is. Maar CHRISTUS toont het nieuwe leven nu reeds aan Zijn gemeente, opdat ze in het lijden van deze tegenwoordige tijd de voorbereiding mag zien van deze heerlijke toekomst om zodoende moed en kracht te ontvangen om het te verdragen, om in het geloof de voetstappen van GODS Gezalfde met grote vreugde te vernemen achter elk krantebericht. Welk een voorrecht dat CHRISTUS haar die heerlijke toekomst "toont"! Wat een vertroosting dat deze dingen, die geprofeteerd worden, "moeten" geschieden, omdat GOD Zelf dat zo wil en Zijn besluit onveranderlijk is.

Bij zulk een heerlijke en vertroostende "openbaring" past grote nauwkeurigheid. Daarom wordt ons in dit opschrift uitvoerig beschreven op welke wijze deze kennis aan GODS kinderen wordt geschonken. Namelijk door middel van twee instrumenten, de engel en Johannes. Vanuit heel de Schrift weten we, dat GOD gebruik maakt van de dienst der engelen, die worden uitgezonden om wille van degenen, die de zaligheid zullen beërven (H.1:14). Aangezien in de Openbaring engelen vaak worden genoemd, is met "Zijn engel" niet een bijzondere bode van GOD bedoeld, maar meer de soort "engel". Hoewel de dienst van de engelen velerlei is, zijn zij toch beperkt; zij kunnen slechts een deel van GODS werken verrichten. Er wordt in de Apocalypse gesproken van de engel der wateren, de engel van het vuur, de engel die de vier winden houden enzovoorts.

Maar dit beperkte geldt in beginsel niet de mens. Hij is de koning van de schepping. En al is hij uit die hoge staat gevallen door eigen schuld, in CHRISTUS heeft GOD Zijn beeld herschapen en mag de door de GEEST van GOD wedergeboren en vernieuwde mens in beginsel weer tot zijn hoge doel komen. En onder Zijn volk heeft Christus deze verborgenheid aan één bekend gemaakt, namelijk aan Zijn dienstknecht Johannes. Deze bescheiden, zo rijk begaafde en begenadigde apostel kende de Heiland het best. Hij die eens aanlag in de schoot van zijn Meester in de nacht van het verraad (J.13:23-25) mag nu de Koning zien in Zijn schoonheid.

Johannes heeft ook getrouw gedaan, wat zijn Heiland hem had opgedragen. Want hij heeft volgens vers 2 drie dingen aan de gemeente betuigd, namelijk "het woord GODS, de getuigenis van JEZUS CHRISTUS, en al wat hij gezien heeft". Hij volgt daarin de lijnen, die in vers 1 zijn aangegeven. Het "Woord GODS" is GODS getuigenis aangaande Zijn CHRISTUS. En "de getuigenis van JEZUS CHRISTUS" is wat CHRISTUS aan de engelen, die begerig waren om het geheim van de verzoening te kennen, openbaarde. En "al wat Johannes gezien heeft" zijn de visioenen, die hem door de dienst van engelen zijn getoond aangaande CHRISTUS en het einde, hetgeen Johannes ook aan de gemeente heeft doorgegeven. En deze drie zaken zijn één geheel.

Aan het opschrift voegt Johannes nog een zaligspreking toe in vers 3. "Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden van deze profetie, en die bewaren, hetgeen daarin geschreven is; want de tijd is nabij." Een dergelijke zaligspreking komt in Openbaring zevenmaal voor, namelijk hier, in Apc.14:13, Apc.16:15, Apc.19:9, Apc.20:6, Apc.22:7 en Apc.22:14; als het getal van de volheid. Hierin wordt gezinspeeld op een gebruik in die dagen, toen de boekdrukkunst nog niet was uitgevonden, dat de gemeente in haar samenkomst boeken liet voorlezen en zo van de inhoud kennis nam. Zalig worden geprezen zowel degenen, die

door zijn broeders en zusters verkoren waren om deze voorlezing te doen, als ook degenen, die het voorrecht genoten deze profetie te horen. Maar omdat het lezen en horen alleen niet genoeg zijn, wordt er een derde punt bijgevoegd, dat van het grootste belang is, namelijk het "bewaren van hetgeen in dit boek geschreven is". Dan pas zijn we zalig, niet wanneer we interesse tonen voor wat in de Apocalypse is geschreven en dat ook wij nu horen, maar alleen dan wanneer we de inhoud ervan geestelijk ons eigen maken en heel ons leven dienovereenkomstig inrichten.

En dat geldt te meer omdat de tijd nabij is. Het is de tijd, die geestelijk verstand vraagt, brandende lampen, een goede voorraad olie en een hart dat naar de Bruidegom verlangt. Wie in zo'n tijd een dergelijk Woord van GOD ontvangt en bewaart, is zalig te prijzen. Want het voldoet aan zijn diepste behoeften, vertroost hem in de moeilijke periode van het wachten, en verzekert hem dat zijn lijdzaamheid niet vergeefs is; want de Bruidegom komt.

Uit het feit dat Johannes hier zegt "die het Woord GODS betuigt heeft" en uit het feit dat deze woorden in het slot van Openbaring (Apc.22:20) nog eens terugkomen, is de veronderstelling aannemelijk dat Johannes dit opschrift het laatst heeft geschreven, nadat hij zijn taak had voltooid. De vraag voor ons is, of wij aan dit Woord van GOD, gesproken door de mond van de HEERE JEZUS en geschreven door Johannes, gehoor geven en zo deze zaligheid mogen smaken.

En deze vraag komt allereerst tot ons, die van Godswege geroepen zijn om ook dit gedeelte van de Schrift te verkondigen. Vanwege de grote moeilijkheden van de uitleg van dit laatste Bijbelboek mogen we het niet ongebruikt laten, alsof er zou hebben gestaan "Zalig is hij, die niet leest". Hoe kunnen we de gemeente leren omtrent de tekenen van de tijd, wanneer we zelf van deze gids geen gebruik maken? Hoe zullen we de zaligheid kunnen smaken, wanneer we dit allerbetrouwbaarst getuigenis aangaande de zaligheid van GODS Kerk laten liggen? Neen, we moeten er op ingaan, want de tijd is nabij. En die grote tijd vraagt ook van GODS knechten grote geestelijke inspanning. En ook al is onze verklaring van dit Bijbelboek nog zo gebrekkig, wanneer we zien dat de verheerlijkte CHRISTUS Zelf, Die het Onderwerp en het Voorwerp is van dit boek, Zich hierdoor aan Zijn gemeente bekend maakt, al was het er maar voor één, dan is onze blijdschap volkomen.

Maar in de tweede plaats komt deze vraag ook tot u, die deze profetie hoort. Ik hoop dat u die profetie bewaart. Dat die heel uw leven doorademt door het werk van GODS GEEST. Dan zullen die woorden "de tijd is nabij" voor ons geen bedreiging zijn van het eeuwige oordeel maar de belofte dat weldra ons hoogste verlangen bevredigd zal worden, wanneer de HEERE ons oproept voor Zijn troon. Waar uw schat is, daar zal toch ook uw hart zijn. En de vele dingen, die CHRISTUS ons middels dit boek heeft te zeggen, mogen voor u het uitzicht openen op steeds groter heerlijkheid.

Bijlage G. Preek over Apc.1:1a.

We sluiten deze Bijlage af met een serie preken die ik gehouden heb in Nijkerkerveen in de avonddienst, toen ik de preken over de Catechismus had afgerond. Het zijn vier preken over Apc.1:1-3. Deze eerste preek heb ik gehouden op 7 Mei 2000 te Nijkerkerveen. De Schriftlezing was J.16: 5-15. De te zingen psalmen waren: 72:1 en 2; 89:7; 102:6 en 16; 25:7; en 130:3 en 4.

De tekst voor de prediking vanavond, gemeente, vindt u in vers 1a van Openbaring 1. We lezen daar het Woord van GOD en onze tekst als volgt: *'De openbaring van JEZUS CHRISTUS.'*

Zoals we geschreven hebben in de kerkbode, gemeente, willen we ons met de hulp des HEEREN met een zekere regelmaat in de prediking 's avonds richten op wat de HEILIGE GEEST ons wil zeggen uit het boek van de Openbaring van JEZUS CHRISTUS aan Johannes. We hebben immers de prediking van de Heidelberger Catechismus afgesloten. Onze Heidelberger die niet voor niets het leer- en troostboek van GODS Kerk wordt genoemd. Maar ook het boek der Openbaring wordt het troostboek van GODS Kerk genoemd.

Over dit laatste Bijbelboek van het Nieuwe Testament is heel veel geschreven. Er zijn heel wat verklaringen en commentaren. De één weet het nog beter dan de ander. Er leven vragen over in de gemeente. Iedereen heeft zo zijn eigen gedachten over de toekomst. Dat leeft niet alleen bij ouderen, ook bij jongeren. Hoe ziet onze toekomst er uit? Hebben we wel een toekomst? En wat voor toekomst?

Vragen die kunnen benauwen wanneer we zien op allerlei technologisch vernuft; de snelheid waarmee de zaken bijvoorbeeld via internet gaan; rampen en vreselijke ziekten die mensen treffen; oorlogen en geruchten van oorlogen. Enzovoorts. Heeft de Bijbel ons daar ook iets over te zeggen? Wat betekent dat voor ons leven elke dag? En zo kunnen we doorgaan. Genoeg om te luisteren naar de prediking hierover. Genoeg om getrouw tweemaal onder GODS Woord te komen. En laten we dan bidden om de leiding van GODS GEEST. In het luisteren en in het preken net zo goed. Want het geldt niet alleen dit Bijbelboek maar het hele Woord GODS dat wij daaraan niet moeten toedoen en niet mogen afdoen.

Maar we zouden ons vergissen, gemeente, wanneer we menen dat Openbaring alleen over de toekomst spreekt. Het is het Woord GODS dat Johannes moet schrijven aan de zeven gemeenten en daarmee aan de Kerk van CHRISTUS van alle tijden en plaatsen. Het is het Woord GODS uit de mond van de verhoogde en verheerlijkte CHRISTUS, waarmee Hij de strijdende Kerk op aarde bemoedigt en vertroost. Dat Woord dat licht geeft over wat geweest is, wat nu gebeurt en wat zal geschieden. Lees maar de opdracht van CHRISTUS aan Johannes in vers 19. Want u weet toch dat JEZUS CHRISTUS gisteren en heden Dezelfde is en tot in eeuwigheid? U weet toch dat wij sinds de uitstorting van de HEILIGE GEEST leven in de laatste dagen?

Echt, gemeente, het zijn geen nieuwe dingen die Johannes moet schrijven aan de Christelijke Kerk op aarde. Maar hij mag al deze zaken in profetisch licht zetten met het oog op CHRISTUS' tweede komst op de wolken. En alleen die van CHRISTUS zijn, zullen dit Woord ook echt verstaan. En begrijpen met toepassing op zichzelf en hun eigen leven. Zodat dit ook zichtbaar wordt in hun handel en wandel in dit jaar onzes HEEREN.

Daarom hebben we ook gelezen uit Johannes 16. Daar belooft de HEERE JEZUS CHRISTUS aan Zijn Kerk de HEILIGE GEEST. Aan de ene kant om de wereld van zonde, gerechtigheid en oordeel te overtuigen. Hoe totaal verkeerd het is zich tegen CHRISTUS te verzetten. En aan de andere kant om de Kerk dieper in te leiden in de heilgeheimen GODS. En opdat zij, wanneer de oordelen GODS in de tekenen der tijden laag hangen en de tijd zich naar het einde haast, haar hoofd omhoog mag heffen want JEZUS komt terug.

Dezelfde Die als Kind in een beestenstal geboren is. Dezelfde Die als de Man van smarten aan het kruis geleden heeft. Dezelfde Die als de Vorst des levens dood en hel heeft overwonnen. Dezelfde Die als de HEERE der heerlijkheid opgevaren is naar de hemel. Hij komt terug. En aller oog zal Hem zien. Een verschrikkelijke dag voor al Zijn vijanden. Maar een gloriëdag voor Zijn Kerk. Zeg eens, ziet u en zie jij uit naar die dag? Met een groot verlangen? Daartoe wil de prediking van Openbaring ons brengen, gemeente.

Als dienstknechten van JEZUS CHRISTUS prediken wij u Openbaring niet om uw nieuwsgierigheid tevreden te stellen. Maar om u JEZUS CHRISTUS in dit Woord te verkondigen. Immers, al de Schrift is van GOD ingegeven en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; opdat de mens GODS volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust. Daar gaat het mij om. Ook in de prediking van dit Bijbelboek. Om in het heden getroost te leven en zalig te sterven. Door CHRISTUS JEZUS.

Er zijn allerlei methoden geweest, gemeente, om dit Bijbelboek uit te leggen. De één verstaat de dingen letterlijk maar ziet de beeldende taal, waaraan dit Bijbelboek zo rijk is, over het hoofd. Een ander meent dat hij aan de hand van Openbaring een programma kan uitstippelen waarmee hij de geschiedenis van wereld en kerk kan berekenen. Alsof CHRISTUS nooit gezegd had dat GOD de Vader deze dingen in Zijn eigen macht gesteld heeft (Act.1:7). Een derde heeft weer andere redeneringen.

Wij voor ons willen ons in de uitleg van dit boek slechts laten leiden door het licht dat de HEERE elders in Zijn Woord geeft. Ook in het Oude Testament. Want wie de teksten uit het Oude Testament schrapt, die in dit Bijbelboek worden geciteerd, houdt niets over. Daarom willen we met GODS hulp de tekst van Openbaring in de preek zo eenvoudig mogelijk proberen uit te leggen en toe te passen. Het is mijn gebed dat het ons allen, jong en oud, tot zegen mag zijn.

Voordat we dan met de eerste woorden van vers 1 beginnen, gemeente, nog iets over dit Bijbelboek in z'n geheel. Omdat daar iets uit zichtbaar wordt van de orde van de HEILIGE GEEST en hoe wonderschoon CHRISTUS alles heeft geleid toen Hij Zich aan Johannes openbaarde. Leest u maar mee. Dan begrijpt u het beter.

De verzen 1-8 van dit eerste hoofdstuk is een inleiding op heel het Bijbelboek. In het vervolg van dit hoofdstuk krijgt Johannes opdracht van de verhoogde en verheerlijkte CHRISTUS om zeven brieven te schrijven naar de zeven Klein-Aziatische gemeenten, die met naam en toenaam genoemd worden en in wezen model staan voor het geheel van de Kerk van CHRISTUS van alle tijden en plaatsen. De inhoud van deze brieven staan in de hoofdstukken 2 en 3.

De hoofdstukken 4 en 5 vormen een inleidend visioen op de volgende reeks visioenen, die in de hoofdstukken 6-22 worden genoemd en in wezen slechts een nadere uitwerking zijn van wat Johannes al eerder heeft gezegd.

In deze visioenen, gemeente, zien we hoe schoon en ordelijk onze HEERE de dingen aangaande de tijd tussen Zijn hemelvaart en wederkomst aan Zijn dienstknecht heeft geopenbaard. Bij de overdenking hiervan dienen we te denken aan de gewoonte onder Oud-Israël van het zogenaamde sabbatsjaar en jubeljaar.

Elk zevende jaar kreeg het land in Israël rust; dat is het sabbatsjaar. En na elk zevende sabbatsjaar, dat is dus na 49 jaar, was er het jubeljaar; het vijftigste jaar. In dat jaar kregen de slaven hun vrijheid terug. In feite

was de instelling van het jubeljaar onder het Oude Testament al een voorsmaak van het einde van alle tijden. Een schaduw van de heerlijkheid die GOD aan Zijn volk openbaart. Wanneer Hij zal zijn alles en in allen. Wanneer het eeuwige jubeljaar aanbreekt voor Zijn kinderen.

Gemeente, dat zien we nu in dit laatste Bijbelboek terug. Bedenk daarbij ook dat het getal zeven een heilig getal is; het getal van de volheid. In de hoofdstukken 6-22 geeft CHRISTUS aan Johannes in 7 maal 7, dat is in 49 visioenen, als het ware dia's van de tijd tussen hemelvaart en wederkomst. Dia's over de eindtijd, het laatste der dagen, met telkens weer een andere belichting. Zoals bijvoorbeeld een fotograaf doet, die hetzelfde onderwerp verschillend belicht en daardoor speciale effecten bereikt. Die visioenen, deze dia's van de eindtijd, geven geen bepaalde volgorde in tijd aan. Ze belichten dezelfde zaken maar telkens vanuit een ander gezichtspunt.

In Apc.6:1-8:1 zien we de visioenen van de zeven zegels. Wanneer het zevende zegel verbroken wordt, komen de visioenen van de zeven bazuinen met de zeven engelen. We vinden dat terug in Apc.8:2-11:19. Wanneer de zevende buis heeft geblazen, zijn er de zeven visioenen van de strijd tussen God en de draak, Apc.12:1-14:5. En uit dit laatste visioenen horen we de zeven visioenen van zeven engelenstemmen verkondigen dat CHRISTUS komt om de aarde te richten, Apc.14:6-15.

Uit de zevende engelenstem komen de zeven visioenen van de fiolen of schalen van GODS toorn over de kinderen der mensen in hoofdstuk 16. Wanneer de zevende schaal van GODS toorn is uitgestort, horen we de zeven visioenen van de val van Babylon, de grote wereldstad, Apc.17:1-19:10. En uit dit laatste visioen komen tenslotte de zeven visioenen over het einde waar het Lam als Koning wordt gehuldigd, Apc.19:11-22:5. Aldus 49 visioenen. En met de verzen 6-21 van Apc.22 wordt dit Goddelijk boek afgesloten. We merken, gemeente: alles is ordelijk gerangschikt en vormt een eenheid.

Nu terug naar onze tekst. De eerste paar woorden van vers 1 van hoofdstuk 1. *'De openbaring van JEZUS CHRISTUS.'* Gemeente, met deze woorden begint het opschrift boven dit Bijbelboek, dat doorloopt tot en met vers 3. We leren hieruit hoe het tot stand is gekomen, wat er de bedoeling van is en voor wie dit bestemd is. Zoals de brieven van Paulus en de algemene zendbrieven der apostelen, is ook het boek der Openbaring geschreven in de vorm van een brief en bestemd voor de Kerk van CHRISTUS op aarde. U kunt het enigszins vergelijken met een rondzendbrief zoals ook nu nog gebeurt bij zendingsarbeiders.

'De openbaring van JEZUS CHRISTUS.' Gemeente, wanneer we die woorden lezen, valt ons meteen op dat ze in tegenspraak zijn met wat in later tijd als opschrift is geplaatst boven dit Bijbelboek. Want daar leest u: De openbaring van Johannes. Zo spreken wij er vaak over. Soms zelfs nog met een meervoud: de openbaringen. Met alle respect dat we hebben voor onze statenvertalers, maar het opschrift boven dit Bijbelboek is niet juist. Dat oude handschriften hen daarin zijn voorgegaan, mag misschien dienen tot verontschuldiging maar het is in tegenspraak met onze tekst.

Wat Johannes ons zou kunnen bekend maken, zou voor ons misschien wel stichtelijk maar geen Bijbelboek waard geweest zijn, gemeente. Wij ontvangen hier geen openbaring van een mens, zelfs niet van de discipel, die aan JEZUS' borst lag toen Hij het Heilig Avondmaal instelde. Wij ontvangen hier openbaring van CHRISTUS. De HEILIGE GEEST heeft Johannes bij het opschrijven van deze openbaring geïnspireerd zoals de HEILIGE GEEST dat bij alle Bijbelschrijvers heeft gedaan. Want van alle Bijbelschrijvers geldt dat ze niet zichzelf in het licht geplaatst hebben maar CHRISTUS en CHRISTUS alleen.

Naar de beginwoorden van dit Bijbelboek moeten we dus spreken over: de openbaring van JEZUS CHRISTUS aan Johannes. En nog nauwkeuriger zonder het lidwoord *'de'*. Want in het Grieks lezen we: *'openbaring van JEZUS CHRISTUS'*. En dat is ook wel te begrijpen, gemeente.

Als er *'de'* openbaring had gestaan in het Grieks, zou dat de totale en volledige openbaring hebben betekend die de HEERE van Zichzelf had bekend gemaakt. En dat zou strijden met het geheel van de Heilige Schrift zelf. Dat is ook niet voor dit leven weggelegd. Wat schreef Paulus ook al weer in zijn eerste Korinthebrief? Dit, gemeente: *'Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.'* Zal dat niet de heerlijkheid in de hemel betekenen voor al GODS kinderen dat ze de HEERE kennen en vervolgen te kennen. Meer en meer. Tot al de volheid GODS.

Johannes krijgt van de verhoogde en verheerlijkte CHRISTUS deel aan *'openbaring van JEZUS CHRISTUS'* over *'dingen, die haast geschieden moeten'*. Daar gaat het in dit Bijbelboek om, gemeente. De ziener van Patmos geeft geen eigen mening weer over verleden, heden en toekomst. Hij geeft ons zeer nauwkeurig verslag van wat hem bekend gemaakt is door Niemand minder dan CHRISTUS Zelf. Weest ervan overtuigd dat, hetgeen u in dit Bijbelboek leest, net zo goed Woord GODS is als wat u elders in de Bijbel leest.

Ook dit 66ste Bijbelboek, het laatste van de canonieke of gezaghebbende boeken van de Bijbel, is GODS

Woord net als al de 65 die eraan vooraf zijn gegaan. Johannes is eigenlijk slechts bode van zijn HEERE, gemeente. Heraut van zijn Koning. Middel in de hand van CHRISTUS. Zoals in wezen al GODS knechten. Zie dan ook niet op het middel waarvan de HEERE Zich bedient maar op de HEERE Zelf. Hij moet ook HEERE en Koning zijn in uw en jouw hart.

'Openbaring van JEZUS CHRISTUS.' Wat is dat dan voor openbaring geweest, gemeente? Het Griekse woord voor *'openbaring'* helpt ons op weg. Apocalypse. Een moeilijk woord. Maar zo wordt het laatste Bijbelboek ook wel genoemd. Apocalypse. Dat woord betekent zoveel als: het wegnemen van een deksel zodat bekend wordt wat eerst verborgen was. Moeder de vrouw heeft bijvoorbeeld heerlijk vlees gebraden. Je ruikt de geur maar je weet niet wat in de pan zit en hoe dat vlees eruit ziet. Pas wanneer het deksel van de vleespan opgetild wordt, zie je het goed.

Zo is het ook met dat woord Apocalypse of *'openbaring'*. Het is dan ook geen nieuwe zaak, gemeente, die de verhoogde en verheerlijkte Zaligmaker aan Johannes bekend maakt. Het is de eeuwige raad van GOD eer de wereld was. Die raad die vast stond voor de schepping van hemel en aarde. Die raad waardoor zondaren en zondaressen zalig worden door genade alleen zonder dat aan GODS recht tekort wordt gedaan. Wat het nieuwe is, gemeente, betekent dat nu het deksel van die eeuwige raad, die tot nu toe verborgen was, wordt afgehaald middels Johannes. En dat niet alleen. Hij krijgt ook ogenzalf om dit alles te zien en op te schrijven.

Die ogenzalf hebben wij allen nodig, gemeente. Niet om het op te schrijven. Dat heeft Johannes gedaan in opdracht van CHRISTUS. We hebben ook geen nieuwe openbaring van GOD te verwachten. Alles wat we moeten weten voor tijd en eeuwigheid vinden we in de Bijbel. Dat is ons genoeg. Maar we moeten de zaken die we zien in de Bijbel en die we horen in de zondagse erediensten ook verstaan, begrijpen met ons hart. Zodat we er de zoetheid en zaligheid uit proeven. Zodat we werkelijk verstaan wie wij zelf zijn voor GOD en Wie GOD in CHRISTUS wil zijn voor ons, zondige mensenkinderen.

Dat is zo nodig, gemeente. Van onszelf uit zijn we immers stekeblind en stokdoof. We zien alles wat beter zou zijn wanneer we dat niet zagen. En we horen alles wat beter zou zijn wanneer we dat niet hoorden. Waardoor dat komt? We hebben een hart dat van GOD en Goddelijke zaken niets wil weten. *'De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des GEESTES GODS zijn; want ze zijn hem dwaasheid'*, zegt de apostel Paulus, *'en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt van niemand onderscheiden.'*

Daar hebt u het. Bent u zo'n geestelijk mens? Of zijn de waarheden van de Bijbel alleen waarheden zonder dat ze ons hart en leven raken? Zonder dat we er door in vuur en vlam komen? Zonder dat ze praktijk in ons leven worden? Levende werkelijkheid? Weet u wat zonde en schuld is voor GOD, gemeente? Weet u wat genade is en vergeving? Weet u dat bevindelijk? Persoonlijk? Kent u werkelijk de zaken van de woorden? Door de HEILIGE GEEST? Pas op voor zelfbedrog. Zoek door GOD tot GOD bekeerd te worden. Hij wil het u en jou zo graag geven. In de weg van Zijn Woord en eeuwig trouw getuigenis.

Want het is *'openbaring van JEZUS CHRISTUS'*, die ons hier wordt getoond en verkondigd, gemeente. JEZUS CHRISTUS. Hij heeft ons de verborgen raad en wil van GOD tot onze verlossing volkomen geopenbaard. JEZUS CHRISTUS alleen. We zijn tot troost en zaligheid van onze ziel volledig op JEZUS CHRISTUS aangewezen. *'Niemand heeft ooit GOD gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard'*, schrijft dezelfde Johannes in het Evangelie. Ik zeg het de apostel na: *'Want ik heb niet voorgenoemen iets te weten onder u, dan JEZUS CHRISTUS, en Die gekruisigd.'* Hij is de inhoud van Openbaring.

'Openbaring van JEZUS CHRISTUS.' Gemeente, dat is openbaring van de verheerlijkte CHRISTUS Zelf. Zijn Apocalypse dus. Hij maakt deze aan Johannes bekend. Maar het is ook openbaring over JEZUS CHRISTUS. We horen in dit Bijbelboek heel veel over *'de dingen die haast geschieden moeten'*. Maar het zal daarbij in alles alleen gaan over JEZUS CHRISTUS, Die Johannes hier met heerlijke namen bekend maakt.

Want echt, gemeente, elke toekomstverwachting buiten CHRISTUS om is leugen en bedrog. U strooit uzelf zand in de ogen als u daarop uw vertrouwen stelt. Maar we moeten eindigen. De tijd is letterlijk omgevlogen. En voor mijn gevoel ben ik nog niet eens halverwege gekomen in de uitleg van onze tekst. Bij leven en welzijn hopen we er een volgende keer mee verder te mogen gaan.

Ter afsluiting alleen nog dit. Gemeente, in Hebreë 13 staat geschreven: *'JEZUS CHRISTUS is gisteren en heden Dezelfde, en in der eeuwigheid.'* JEZUS CHRISTUS: het verleden. JEZUS CHRISTUS: het heden. JEZUS CHRISTUS: de toekomst. Hij heeft alles in Zijn doorboorde hand: verleden, heden en toekomst. Hij heeft alles om uit te delen aan verloren zonen en dochters, want Hij is opgestaan uit de doden. Hij leeft. Welaan dan, voor wie houdt u CHRISTUS? En jij? Indien u CHRISTUS kent, werkelijk kent, u hebt niets te vrezen. Ook de toekomst niet. Wat is uw enige troost in leven en sterven? Amen.

Bijlage H. Preek over Apc.1:1.

Deze tweede preek over de Apocalypse gaat over Apc.1:1 en is gehouden 18 Juni 2000 te Nijkerkerveen. De Schriftlezing was Apc.1:1-8. De te zingen psalmen waren: 76:1 en 2; 91:5; 33:5 en 6; 96:6; en 2:4 en 7.

Gemeente, vanavond willen we verder gaan met de prekenreeks over het laatste Bijbelboek: Openbaring van JEZUS CHRISTUS. Het is al weer ruim een maand geleden dat wij de eerste preek hebben gehouden in dit verband. In de tussentijd is er veel gebeurd. Uit de reacties blijkt wel dat er behoefte bestaat aan geestelijke kennis over dit weinig begrepen Bijbelboek. En daarom gaan we er graag mee verder.

De tekst voor de prediking vindt u in vers 1 van Openbaring 1. We lezen daar GODS Woord nogmaals: *'De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die GOD Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft.'* Zoals u zich misschien nog herinnert, horen de verzen 1-3 tot het opschrift boven dit Bijbelboek. We leren hier hoe dit Bijbelboek tot stand is gekomen, wat er de bedoeling van is en voor wie het bestemd is.

We gaan niet herhalen wat we de vorige keer bij wijze van inleiding hebben gepreikt, gemeente. We willen alleen de beginwoorden van onze tekst nog eens onderstrepen. *'De openbaring van JEZUS CHRISTUS.'* Of zoals er letterlijk staat: openbaring van JEZUS CHRISTUS. We hebben de vorige keer gezien wat dat woord openbaring betekent. We hebben dat toen vergeleken met een deksel van een pan die je optilt om te weten wat er in verborgen zit. Waar het ons nu om gaat, zijn de woorden: JEZUS CHRISTUS. Openbaring van JEZUS CHRISTUS.

Gemeente, dit Bijbelboek is dus van JEZUS CHRISTUS Zelf. Het is Zijn openbaring. Zijn bekendmaking. Hij, de verheerlijkte Zaligmaker, licht het deksel op van wat verborgen was. Hij maakt de zaken nieuw. Hoe vaak lezen we niet in dit Bijbelboek dat JEZUS CHRISTUS, de Verhoogde en Verheerlijkte Levensvorst Die aan de rechterhand GODS zit, tot Johannes spreekt. Hij geeft hem een bepaald bevel. Hij vermaant en vertroost hem. Rechtstreeks. Of via een engel.

Zoals toen mogen wij het nu niet verwachten. Dat hoeft ook niet. Al wat tot onze zaligheid nodig is, vinden we in de Bijbel. Van Gn.1:1 tot en met Apc.22:21. Maar ook na ontvangen genade moeten de zaken van JEZUS CHRISTUS telkens weer nieuw worden. We hebben de HEILIGE GEEST nodig opdat Die Hem verheerlijkt. We moeten elke dag vers geestelijk voedsel hebben. Anders wordt het beschimmeld en komen er wormen in. Het gaat stinken. Bidt dat de PINKSTERGEEST ons elke dag doet delen in JEZUS CHRISTUS en al Zijn weldaden.

Openbaring van JEZUS CHRISTUS. Gemeente, dat is ook onthulling die onze HEERE JEZUS CHRISTUS geeft over Zichzelf. Wat Hij doet. Aan Johannes worden de dingen getoond *'die haast geschieden moeten'*. Maar dat zijn dan wel de dingen aangaande JEZUS CHRISTUS, wat Hij doet en doen zal in de laatste der dagen. Want Hij is in de hemel bepaald niet werkeloos, gemeente. Integendeel, uiterst actief. Lees er dit laatste Bijbelboek maar op na!

Hij wandelt te midden van de zeven gouden kandelaren. Hij houdt de zeven sterren in Zijn rechterhand. Hij zorgt er voor dat Zijn Woord voortgaat en Zijn raad geschiedt. Dat blijkt ook uit de namen waarmee Johannes Hem tekent. Want Hij is de blinkende Morgenster. De trouwe Getuige. De Overste van alle koningen der aarde. Het geslachte Lam. De Leeuw uit Juda's stam. Allerlei namen die ons laten zien wat JEZUS CHRISTUS doet en Wie Hij is.

Onze verhoogde en verheerlijkte Zaligmaker openbaart Zich niet als de eniggeboren Zoon van GOD, gemeente, maar als JEZUS CHRISTUS. Als Degene Die als Middelaar aan GODS rechterhand is gezeten. JEZUS. Hij Die ons mensen in alles is gelijk geworden maar zonder zonde. Geboren. Gekruisigd. Gestorven. Opgegaan. Naar de hemel gevaren. Zo maakt Hij Zichzelf bekend. Opdat iedereen weet: Die veracht was, is de Verheerlijkte. Die vernederd was, is de Verhoogde. Die gesmaad was, heeft alle macht gekregen in hemel en op aarde.

Daar mag dan ook de Kerk des HEEREN moed uit putten. Met deze JEZUS staat het met de Kerk nooit hopeloos voor. Hoe ook bestreden en aangevochten. Hoe ook als tot niet gekomen. Hoe ook veracht en bespot. Vanwege aanvallen van buitenaf. Vanwege verderf van binnenuit. De zaak van CHRISTUS' Kerk heeft toekomst. Want JEZUS heeft toekomst.

Dat moeten GODS vijanden goed beseffen. Ze willen er niet aan. Maar ze zullen het merken. Maar dat ze dat inzien voor het te laat is. Dat moeten ook wij goed begrijpen, jong en oud. Dat we geen halve Christenen zijn. Een beetje mee hobbelen in de godsdienst en tegelijk een beetje snoepen van de wereld. Zonder deze JEZUS van harte te omhelzen. Maar dat we Hem werkelijk volgen. Ook al gaat het door onbezaaide landen heen. Door kwaad gerucht en goed gerucht. Door eer en oneer. Wat het dan ook kosten moge. Ben jij een

echte discipel van JEZUS?

Openbaring van JEZUS CHRISTUS. Na JEZUS volgt CHRISTUS, gemeente. Zijn ambtsnaam. Want JEZUS maakt zondaren zalig als CHRISTUS. Hij is de Messias. Gezalfd met de HEILIGE GEEST van eeuwigheid. Gezalfd tot hoogste Profeet, enige Hogepriester en eeuwige Koning over Zijn Sion. Die Hij kocht met Zijn dierbaar bloed. Die Hij trok door Zijn Woord en GEEST. Die Hij vergaderde van alle einden der aarde. En die Hij ook eenmaal zal opnemen in Zijn eeuwige heerlijkheid.

JEZUS CHRISTUS. Dat kenmerkt Openbaring als troostboek voor hen die door GODS GEEST in CHRISTUS zijn ingelijfd en de naam van Sions kinderen dragen. Want Hij, Die Zichzelf hier bekend maakt, is hun Zaligmaker en Verlosser. Met die Naam begint dit laatste boek van de Bijbel en met die Naam eindigt het ook. In het laatste hoofdstuk lezen we: *'Ik, JEZUS, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de Gemeenten. Ik ben de Wortel en het geslacht Davids, de blinkende Morgenster.'*

Tussen het begin en het einde van Openbaring horen we van opstand en vijandschap tegen CHRISTUS en die van CHRISTUS zijn. We horen van oordeel en gericht. We leven er midden in. Maar zie, JEZUS CHRISTUS is het Begin en het Einde. De Eerste en de Laatste. De Alfa en de Omega. Die is, en Die was, en Die komen zal. Gemeente, laten we in en uit JEZUS CHRISTUS mogen leven. Laten we ons hoofd opheffen. Want onze Verlosser is nabij.

'De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die GOD Hem gegeven heeft.' Zo luidt onze tekst. Zo, gemeente, is dit Bijbelboek dus tot stand gekomen. GOD heeft het Hem gegeven. En die Hem in vers 1 mogen we met een hoofdletter schrijven. Zo leggen onze kanttekeningen op de Statenvertaling dit Woord uit. Ze zeggen: "Hem, namelijk JEZUS CHRISTUS, als Middelaar, en ten opzichte van Zijn menselijke natuur. Want als de eeuwige GOD is Hij van éézelfde wezen en alwetendheid met de Vader; maar als Middelaar ontvangt Hij van de Vader de orde en het bevel, en naar Zijn mensheid ook zelfs de kennis der dingen, die tot uitvoering van Zijn middelaarsambt, en tot zaligheid van Zijn gemeente nodig zijn."

We moeten goed zien dat hier gesproken wordt van CHRISTUS als Middelaar. Want het is waar dat GOD al Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn. Dat geldt zowel GOD de VADER, GOD de Zoon en ook GOD de HEILIGE GEEST. Maar van CHRISTUS als Middelaar gold dat Hij als Kind toenam *'in wijsheid, en in grootte en in genade bij GOD en de mensen'*. We lezen daar vaak overheen. Maar het staat er wel in Lukas 2.

Tijdens Zijn omwandeling op aarde zegt CHRISTUS Zelf wanneer het gaat over de wederkomst: *'Maar van die dag en die ure weet niemand, noch de engelen, die in de hemel zijn, noch de Zoon, dan de Vader.'* Maar nadat Hij is opgestaan, ontvangt CHRISTUS een Naam welke boven alle naam is. Hij wordt met eer en heerlijkheid gekroond en krijgt als loon op Zijn arbeid deel aan GODS plan met de voleinding der wereld. Zelf getuigt Hij daarvan in Johannes 5 waar Hij zegt: *'Want de Vader heeft de Zoon lief, en toont Hem alles, wat Hij doet; en Hij zal Hem groter werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert.'*

'De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die GOD Hem gegeven heeft.' Dat betekent dus ook, gemeente, dat CHRISTUS hier niet op eigen gezag spreekt. Het is Hem als Middelaar gegeven. Ook in de heerlijkheid die Hij bij Zijn Vader heeft, doet Hij GODS wil zoals Hij dat ook gedaan had in Zijn vernedering op aarde. Daar is de Bijbel heel duidelijk over. JEZUS zegt Zelf: *'De Zoon kan niets van Zichzelve doen.'* En: *'Want Ik ben uit de hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft.'* En ook: *'De woorden, die Ik tot ulieden spreek, spreek Ik van Mijzelve niet, maar de Vader, Die in Mij blijft, Dezelve doet de werken.'*

Zo is het ook wanneer CHRISTUS aan de rechterhand GODS als Middelaar is gezeten. GOD geeft Hem eerst de openbaring van de dingen, die haast geschieden moeten. En dat geeft Hij aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen. Want *'al wat Ik'*, zegt CHRISTUS, *'van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.'* Wat een troost, gemeente!

In de raad van GOD, voor de grondlegging der wereld, zijn alle besluiten genomen, die in de tijd, tot in de laatste tijd toe, tot werkelijkheid zullen komen. Geen ding geschiedt er ooit gewisser dan het hoog bevel van 's HEEREN mond. Zijn Godd'lijk almacht spreekt, en het is er; Zijn wil gebiedt, en het wordt terstond. Zo almachtig is GOD. Daar kan geen mens iets aan wijzigen. Daar brengt de zonde geen verandering in. Zelfs de satan kan daarin niets bijstellen. De HEERE handhaaft Zijn alwijze plannen en voert ze ook met heerlijke majesteit uit.

Dat gaat dwars tegen ons denken en doen in. Het is dan ook het denken en doen van onze GOD, bij Wie geen verandering is of schaduw van omkering. En GOD heeft de uitvoering van Zijn plannen in de handen van Zijn Zoon gelegd. Wat zijn we dan veilig indien we in CHRISTUS zijn. Wat zijn we wel geborgen in die Heiland van zondaren, Die de namen van Zijn kinderen in Zijn handpalmen heeft gegraveerd. Het loopt Hem nooit uit de hand. We mogen echt zonder zorg zijn, want mijn JEZUS heeft alles vast in Zijn doorboorde

handen. Kreeg u daar ook een indruk van, gemeente? Werkelijk, dat is een bevrijd en heerlijk leven.

Zo hebben we antwoord gekregen op de vraag hoe dit Bijbelboek tot stand is gekomen. Onze tekst zegt ook wat er de bedoeling van is. Luister maar: *'De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die GOD Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten.'* Om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten. Dat is dus de bedoeling van Openbaring.

GOD heeft deze dingen aan JEZUS CHRISTUS als Middelaar gegeven, zo zeiden we. Maar CHRISTUS houdt dit niet voor Zichzelf. Hij maakt het ons bekend. Hij is immers het Hoofd van Zijn Kerk. Wat Hij van Zijn Vader hoorde, maakt Hij aan ons bekend. *'Om Zijn dienstknechten te tonen'*, zegt onze tekst.

Wie die dienstknechten zijn, vraagt u. Zijn dat bijzondere mensen? Zijn dat bijvoorbeeld heel goede dominees? Hooggeleerde heren? Zijn ze heel speciaal geselecteerd? Wel, gemeente, in het Grieks staat er voor dienstknechten een woord dat slaaf betekent. Openbaring is dus bestemd voor slaven. Dat klinkt ons niet aangenaam in onze oren. Voor ons heeft dat iets verachtelijks. Toch is dat woord slaaf misschien wel de beste omschrijving van wat een Christen hoort te zijn.

Een slaaf is een dienaar, gemeente. Een dienstknecht. Een dominee is ook een slaaf. Geen slaaf van mensen. Maar een slaaf, een dienaar van het Goddelijke Woord. En zalig als we zo'n slaaf van CHRISTUS, een slaaf van het Woord, mogen zijn. Want we moeten dit woord goed verstaan. In de oorspronkelijke zin van het woord behoorde zo'n slaaf geheel en al zijn eigenaar toe in alles.

Daar moet u ook aan denken bij dit woord *'dienstknecht'*. Waarlijk, er is niets dat hoger en heerlijker is dan om een dienstknecht, een slaaf, van CHRISTUS te zijn. Dan heeft Hij het over mij te zeggen. Hij heeft mij gekocht. Hij heeft voor mij betaald. Hij is Eigenaar over mij. Ik behoor naar lichaam en ziel Hem, en Hem alleen, toe. Anderen heersten over mij. En dat was mijn eigen schuld. Dat had ik door de zonde verdiend. Maar nu heeft Hij mij uit enkel genade vrijgekocht uit banden des doods en angsten der hel. Uit de macht van satan en zonde. Hij heeft er voor betaald met de meest kostbare prijs die er is. Namelijk Zijn eigen bloed.

Bent u zo'n slaaf, gemeente? Zo'n dienstknecht en dienstmaagd? Heeft de HEILIGE GEEST, Die met Pinksteren is uitgestort, u en jou tot zulke slaven van CHRISTUS gemaakt? Is dat Woord uit Joël door de GEEST bij u en jou in vervulling gegaan? Ik bedoel dit Woord: *'En ook op Mijn dienstknechten, en op Mijn dienstmaagden - Mijn slaven en slavinnen - zal Ik in die dagen van Mijn GEEST uitstorten, en zij zullen profeteren.'* Zie, voor hen is Openbaring bedoeld. Want gewisselijk, zo zegt Amos: *'de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe'*. En anderen die dit Bijbelboek lezen? Ach, zij lezen slechts woorden maar verstaan er de zin niet van.

Maar aan u en aan jou, die in waarheid een dienstknecht of een dienstmaagd van CHRISTUS zijn geworden in een weg van wedergeboorte en bekering, ja, die Hij tot Zijn kind en vriend heeft aangenomen, worden de dingen getoond, die haast geschieden moeten. Getoond door middel van woorden maar ook door gezichten en afbeeldingen waar dit Bijbelboek zo rijk aan is. Opdat de DRIEËNIGE verheerlijkt wordt.

De dingen die geschieden moeten. Let u erop, gemeente. Deze dingen moeten geschieden. Dat kan niemand verhinderen. Er kan geen computer tegen op. Niets en niemand ter wereld kan dit in de war brengen. Want het is naar GODS bepaalde raad. We wezen er al op.

Het betekent dus ook dat ze nog niet geschied zijn, deze dingen. En het betekent ook dat ze met haast, onverwachts en met spoed, zullen geschieden. Dus, plotseling wanneer men het niet verwacht. De dag des HEEREN zal komen, zegt CHRISTUS, als een dief in de nacht. Op GODS tijd klok is de voleinding der wereld er weldra. Met spoed. Want één dag is bij Hem als duizend jaar en duizend jaar als één dag.

Wat onze tijdrekening betreft, kan het nog wel vele eeuwen duren eer dat die grote en doorluchtige dag des HEEREN komt. Maar CHRISTUS toont ze nu reeds aan Zijn Kerk opdat ze in het lijden van deze tegenwoordige tijd een voorbereiding mogen zien van de heerlijkheid die aanstaande is. Om zodoende moed en kracht te ontvangen om te verdragen en te volharden. Zalig, gemeente, wanneer wij achter elk krantenbericht met grote vreugde de voetstappen mogen horen van Hem, Die betuigt: Ziet, Ik kom haastig.

Laten we maar niet gaan rekenen wanneer CHRISTUS terugkomt. Laten we ons maar niet vermoeien met de vraag hoe dit zal zijn of dat. Hoe het eraan toe zal gaan in de eindtijd. En al dergelijke vragen meer. Dat is in wezen volkomen onbelangrijk. Stel uzelf liever de vraag of u van CHRISTUS bent. Dat ook jij de komst van CHRISTUS zonder verschrikken maar met vreugde tegemoet mag zien. Dat is het belangrijkste. En stel jezelf dan niet tevreden met dat vlakke woord 'ik hoop het'. En dat geldt ook u, ouderen in ons midden.

We horen dat nog wel eens wanneer we er met u over spreken of er een uitzien mag zijn naar de HEERE. Of u weet hebt van het werk van CHRISTUS in u. Of u zekerheid mag hebben. Dan horen we zo vaak: ik hoop het. Maar dan klinkt dat vaak zo vlak, zo onverschillig. Net alsof u ermee zegt: ik wil wel, maar het is de vraag of GOD het wil. Dan zijn we eigenlijk heel goddeloos met deze zaken bezig. Zo niet. Sta naar zekerheid. En

die zekerheid vindt u niet in uzelf. In uw gestalten. In uw bevinding. Maar buiten uzelf. In CHRISTUS JEZUS alleen. In Hem bent u volkomen zeker.

En dan hoeft ook niemand, die dit door vrije genade weten mag, ook maar enigszins bang te zijn voor de toekomst van CHRISTUS. Wanneer Hij komt op de wolken des hemels om te oordelen de levenden en de doden. Want wie in CHRISTUS is, mag Hem met een groot verlangen uit de hemel verwachten. Die mag weten dat het beste nog komt.

Gemeente, dan is er verwachting over dood en graf heen. Dan is het soms beter te gaan in het klaaghuis dan in een huis van vreugde. Ga naar de sterfbedden van GODS kinderen en hoor wat getuigd wordt Wie GOD is voor een slecht mens. Hoor hoe er verlangen is om ontbonden te worden en met CHRISTUS te zijn, omdat dat verreweg het beste is. Zie, dan breekt voor zulken de jongste dag aan. Verlost van het lichaam der zonde. Verlost van wereld en satan. Bovenal verlost van mijzelf. Om eeuwig mijn HEERE, Die mij gekocht heeft, groot te maken omdat Hij het heeft gedaan. Is er iets heerlijkers dan dat? Is er iets zaligers? Zie, dat heeft nu CHRISTUS aan Zijn dienstknechten getoond. Dat is zaligheid. Dat is eeuwig leven.

Ik wilde wel, jonge vrienden in ons midden, dat GOD mij een tong gaf om jullie jaloers te maken op die zaligheid. Op die dingen, die haast geschieden moeten. En die CHRISTUS aan Zijn dienstknechten toont. Een volgende keer zullen we er nog mee verder gaan.

Maar dat de HEILIGE GEEST een vlam in je hart en leven mag ontsteken om naar deze CHRISTUS heen te trekken. Dat je Hem nodig hebt. Dat je zonder en buiten Hem niet één stap kunt gaan of staan. Vandaag. Morgen. Overmorgen. Totdat ook jij eens voor Hem zult staan en het je wordt toegeroepen: komt in, gij, gezegenden des Vaders, en beërft dat Koninkrijk, dat voor u bereid is voor de grondlegging der aarde.

Maar dan ook dit, hoe zul jij ontvlieden, indien je op zo grote zaligheid geen acht slaat? Hoe zult u ontvlieden, indien u op zo grote zaligheid geen acht slaat? Kiest dan nog heden, wie jij en u dienen zult! Nog is er genade bij JEZUS CHRISTUS te verkrijgen! Zelfs voor de allergrootste van de zondaren!

't Juich' al voor 't aangezicht des HEEREN!

Hij komt, Die d' aarde zal regeren

En richten vol van majesteit;

De wereld zal gerechtigheid,

Het mensdom Zijne waarheid eren.

Amen.

Bijlage I. Preek over Apc.1:1-2.

Deze derde preek over de Apocalypse gaat over Apc.1:1-2 en is gehouden 9 Juli 2000 te Nijkerkerveen. De Schriftlezing was Dn.7. De te zingen psalmen waren: 119:65 en 69; 34:4; 9:1, 10 en 11; 36:3; en 45:7 en 8.

Gemeente, vanavond hebben we gelezen uit het Bijbelboek Daniël. De profeet Daniël, die zo lang vertoefde aan het hof van Babel onder verschillende koningen, heeft veel mogen zien aangaande de toekomst van zijn volk Israël. Ook dit gedeelte, dat we gelezen hebben, legt er getuigenis van af.

Want de vier verschrikkelijke dieren, die Daniël zag, zijn symbool voor allerlei wereldrijken, die opkomen, blinken en verzinken. We gaan daar niet op in. Maar Daniël ziet ook hoe GOD alles regeert, het wereldgebeuren vast in Zijn hand heeft en alle macht heeft gelegd in de hand van CHRISTUS, de Mensenzoon.

Zoals Daniël, zo mocht ook Johannes op Patmos van zijn Meester veel ontvangen aan gezichten en openbaringen des HEEREN. Eigenlijk is het Bijbelboek Daniël de Oudtestamentische tegenhanger van het Bijbelboek Openbaring. De tekst voor de prediking vindt u in de verzen 1 en 2 van Openbaring 1.

We lezen daar Gods Woord: *'De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die GOD Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft; dewelke het woord GODS betuigt heeft, en de getuigenis van JEZUS CHRISTUS, en al wat hij gezien heeft.'*

We hebben al één- en andermaal bij het opschrift boven dit Bijbelboek stil gestaan, gemeente. We hebben gezien hoe dit Bijbelboek tot stand is gekomen, wat er de bedoeling van is en voor wie het bestemd is. We willen daar nu mee verder gaan. We lezen immers in vers 1 dat CHRISTUS *'de dingen, die haast geschieden moeten'* aan Zijn dienstknechten heeft getoond. En ook dat Hij deze dingen aan Zijn dienstknecht Johannes *'te kennen gegeven heeft'*. Let u, gemeente, op dit 'tonen' en op dit 'te kennen geven'. Dat zijn namelijk heel belangrijke woorden.

Laat het tot jullie ziel doordringen, jonge vrienden, dat jullie niets van GOD en Goddelijke zaken zouden weten, indien GOD je dat niet bekend gemaakt had. En waarom? Omdat Hij je lief heeft. Omdat Hij je niet over heeft voor het verderf. Omdat Hij niets liever wil dan dat jij zalig wordt. Dat je bekeerd wordt. Dat je

gelooft. Ja, ook jij daar op de galerij die voorover gebogen zit met je hoofd op je handen. Hij heeft jou op het oog.

De HEERE heeft allerlei manieren om Zichzelf aan ons mensen bekend te maken. Zoveel als tot onze zaligheid nodig is. We lezen dat in de Bijbel duidelijk. Hoorbare stemmen. Gezichten. Dromen. Vertrekking van zinnen. Visioenen. Enzovoorts. Dat was in de tijd toen er nog geen geschreven Woord van GOD was. Later veranderde dat.

Want de HEERE heeft door een bijzondere zorg voor ons en onze zaligheid, zo belijdt onze Geloofsbelijdenis, aan Zijn knechten, de profeten en apostelen, geboden Zijn geopenbaarde Woord op schrift te stellen. We hebben nu geen gezichten of openbaringen te verwachten. Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is. En al meent iemand ook dat hij een bepaalde openbaring heeft ontvangen over een actuele zaak, we hebben dat altijd te toetsen aan de Bijbel zelf.

Zo wil CHRISTUS de dingen over het laatste der dagen aan Zijn Kerk bekend maken. Opdat die verschrikkelijke gebeurtenissen en oordelen haar niet bij verrassing zouden overvallen en haar geloof er niet door in verwarring zou worden gebracht. Maar opdat zij zou mogen weten: dit alles moet geschieden tot mijn zaligheid. Het moet door het oordeel heen. Maar zo volvoert mijn HEERE Zijn raad om Zijn Kerk eeuwig bij Zich te hebben.

Daarom maakt CHRISTUS dit bekend aan Johannes op Patmos. Hij toont hem de dingen, die haast geschieden moeten. Door middel van visioenen. Daar wijst het woord 'tonen' op. Voor het oog vertonen. Een ander ziet dat niet maar hij wel. Johannes heeft veel gehoord. Daar wijst het Evangelie op dat hij ontving. Daarop wijzen ons ook de brieven die hij aan de Kerk heeft geschreven. Maar Johannes heeft ook veel gezien.

Telkens lezen we in dit laatste Bijbelboek: *'En ik zag.'* *'En mij omgekeerd hebbende, zag ik zeven gouden kandelaren.'* *'Na deze zag ik, en ziet, een deur was geopend in de hemel.'* *'En ik zag in de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat, een boek.'* *'En ik zag, en ziet, een Lam staande als geslacht.'* *'En ik zag, en ik hoorde een stem veler engelen.'* En zo kunnen we doorgaan, gemeente.

Wat Johannes hoorde, kwam ook in een duidelijk zichtbaar beeld tot hem. Het was beeldtaal waarvan CHRISTUS Zich bediende. We weten toch: wat niet alleen hoorbaar maar ook zichtbaar tot ons komt, blijft ons het langste bij. Daarom oefent een medium als televisie of een computer, indien we dat verkeerd gebruiken, zo'n verderfelijke invloed uit op onze ziel. Wees gewaarschuwd, jongelui.

Maar hier bedoelt CHRISTUS deze beeldtaal tot de zaligheid van Johannes en van ons. Daar duidt ook het woord 'te kennen geven' op. *'En Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft.'* Het woord betekent in het Grieks zoveel als "iets meedelen in beeldspraak". In zinnebeeldige taal. Op aanschouwelijke wijze. Met andere woorden, gemeente, de ziener op Patmos kreeg geen droog onderwijs. CHRISTUS stuurde hem niet naar een of andere cursus. Maar midden op de dag bij het mediteren en bidden, in de stilte van zijn binnenkamer, onderrichtte Hij hem op een ietwat verborgen wijze. Wat hij hoorde van de toekomst des HEEREN, was niet anders als wat hij in allerlei beelden zag.

We moeten daar goed op letten, gemeente. We moeten oog hebben voor het beeldende karakter van dit uiterst boeiende Bijbelboek. We dienen de woorden van Openbaring niet letterlijk op te vatten. Ze zijn niet dor en droog zoals lesboeken van school. Zoals het formulier van het Heilig Avondmaal GODS kinderen waarschuwt om niet aan het uiterlijke brood en wijn te blijven hangen, zo waarschuwt de HEILIGE GEEST ons om niet aan de uiterlijke woorden van Openbaring te blijven hangen maar onze harten opwaarts te heffen naar CHRISTUS, de Verhoogde en Verheerlijkte aan de rechterhand van God.

Daarom lezen we in hoofdstuk 1: *'En ik hoorde achter mij een grote stem, als van een bazuin.'* En *'Zijn hoofd en haar was wit, gelijk sneeuw.'* Let op die woorden 'als van' en 'gelijk'. Die stem was dus niet letterlijk een bazuin maar klonk zoals een bazuin klinkt. En Zijn haar was niet letterlijk sneeuw maar was zo wit als verse sneeuw. Dat is het kenmerk van profetie zoals hier in Openbaring. Zoals we dat ook elders in de Bijbel vinden. In het Oude Testament bijvoorbeeld. In het gedeelte dat we lazen uit Daniël 7. Bijzondere profetie, gemeente.

En is, wat wij gewone profetie noemen, al moeilijk te begrijpen, dat geldt nog veel meer voor de bijzondere profetie zoals hier in dit boek. Gewone profetie zet de dingen, die zich in deze wereld hier en nu of in het gewone leven voordoen, in Goddelijk licht en trekt zo de lijnen door. Bijzondere profetie begint in de hemel en belicht zo de dingen aangaande de toekomst.

Onze taal schiet tekort om dat onder woorden te brengen. Wij kunnen dat niet aan, nietige, zondige stervelingen die wij zijn. We moeten iets zeggen wat niet gezegd kan worden. En daarom stamelen we over 'als van' en 'gelijk'. Maar het betekent zoveel: het heeft er wat van weg maar het is veel meer dan dat. Want het gaat mijn voorstellingsvermogen ver te boven.

Het is omdat GOD de zwakheid van Johannes te hulp komt, daarom kan hij nog spreken over 'als van' en 'gelijk'; want anders zou hij helemaal niets hebben kunnen zeggen. En dat was GODS bedoeling niet geweest. Laten wij dat ook bedenken, gemeente, wanneer we de Bijbel lezen en naar de kerk gaan om GODS Woord te horen. Laat er eerbied en diep ontzag bij ons zijn. Omdat het GOD is Die spreekt. En wat een genade dat GOD spreekt. Spreekt tot ons, zondige en verloren mensen in onszelf.

Een Joodse rabbijn las voor zijn studenten op school uit Genesis 1. Maar toen hij bij vers 3 kwam, kon hij niet verder. Hij hield wel een uur lang zijn mond. Zo overweldigd was hij door dat woord dat hij las: *'En GOD zeide'*. Dat onze GOD een GOD is, Die spreekt. Die tot ons spreekt. Die Zich in Zijn Woord openbaart. Die Zich in Zijn vlees geworden Woord openbaart. In CHRISTUS JEZUS alleen. Gemeente, zijn ook wij zo wel eens overweldigd door het Woord? In de kerk? Bij jong en oud? Dan kan je toch alleen maar stamelen. Stotteren. Vanwege GODS spreken tot mij. Ja, tot mij.

Wat CHRISTUS dan van de Vader gehoord heeft, gemeente, om aan Zijn volk op aarde bekend te maken, dat heeft Hij ook gedaan. Want ook in de verhoring aan 's Vaders rechterhand is Hij gehoorzaam aan Diens wil. Maar Hij doet dat niet rechtstreeks. Hij is niet uit de hemel neergedaald om tot Johannes te spreken van aangezicht tot aangezicht. Hij zal vanaf Zijn hemelvaart tot op de dag van Zijn wederkomst volgens GODS Woord in de hemel blijven. Maar CHRISTUS maakt de dingen, die haast geschieden moeten, bekend door middel van twee instrumenten. Door Zijn engel en door Johannes. *'En die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft.'*

Gemeente, let op de bewonderenswaardige orde in de Goddelijke openbaring. GOD geeft Zijn openbaring aan CHRISTUS. En CHRISTUS belast er Zijn engel mee om die aan de gemeente mee te delen. Wanneer we de Bijbel lezen, komen we telkens weer engelen tegen. Een engel bij de geboorte van CHRISTUS. Een engel bij Zijn lijden. Engelen bij Zijn opstanding. Engelen bij Zijn hemelvaart. Werkelijk, engelen zijn GODS boodschappers. Ze zijn gediensdige geesten, die tot dienst uitgezonden worden voor degenen, die de zaligheid beërven zullen.

Omdat de Roomse kerk ten onrechte aan engelen allerlei eer toeschreef, die aan GOD behoorde, zijn engelen vaak uit ons gezichtsveld verdwenen bij het overdenken van GODS Woord. Toch is dat niet juist, gemeente. Wie de Bijbel leest, kan niet om engelen heen. En zo ook in het boek Openbaring.

Openbaring tekent ons engelen in verschillende bedieningen. Er is een engel, die macht heeft over het vuur. Een ander beheerst de wateren. Vier engelen houden de vier winden van de aarde in toom. Een engel verkondigt dat de grote stad Babylon gevallen is. Een engel heeft de sleutel van de afgrond. Zo is ook een engel als boodschapper van JEZUS CHRISTUS tot Johannes op Patmos gezonden. Zoals de Wet van GOD ontvangen is door bestelling van engelen, zo heeft CHRISTUS' engel de orders van zijn hemelse Opdrachtgever uitgevoerd. Hij heeft de openbaring van JEZUS CHRISTUS, de dingen die haast geschieden moeten, aan Johannes overgebracht.

'En aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft.' U weet, gemeente, dat alle oprecht gelovigen dienstknechten van de HEERE JEZUS genoemd worden. Het lijkt daarom niet opvallend wanneer ook Johannes als dienstknecht van CHRISTUS wordt aangesproken. Zijn dienstknecht. Toch is er wel degelijk verschil.

Johannes is hier niet één van de vele dienstknechten. Neen, Johannes is dienstknecht van CHRISTUS in een zeer speciale zin. Later in dit Bijbelboek wordt ook van Mozes gesproken als de dienstknecht GODS. Het is niet omdat Johannes in zichzelf meer was dan anderen. Meer geschikt en bekwaam tot het werk des HEEREN.

Geenszins, gemeente. Niemand is in en van zichzelf geschikter of bekwaamer dan anderen. De HEERE verkiest de één niet omdat hij verstandiger is dan de ander. Dat zou betekenen dat er in ons iets zou zijn waardoor we een streepje voor hebben bij GOD boven een ander. En dat is niet waar. Dat gold ook Johannes. Hij verheft zich hier niet.

Zelf spreekt hij in vers 9 over zichzelf als *'uw broeder, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en in de lijdzaamheid van JEZUS CHRISTUS.'* Dat is niet de taal van iemand die zich verheft of zich ergens op laat voorstaan. Het is de taal van iemand die zich nergens op kan beroemen maar heel ootmoedig genade erkent als genade van GOD. Wie ben ik, HEERE, dat Gij mij hiertoe verwaardigt.

Eigenlijk, gemeente, vinden we hier omschreven wat geldt voor een ware dienaar van het Woord. Een dienstknecht van CHRISTUS. Want zoals engelen boodschappers zijn van CHRISTUS, zo zijn de dienaren van het Woord boodschappers van zeer goede tijding aan de gemeenten. Wat ik van de hemel ontvangen heb, mag en moet ik aan u als gemeente, aan jong en oud, verkondigen. Neen, niet als een postbesteller, die een brief door de bus stopt en het dan voor gezien houdt.

Maar als iemand, door wie de boodschap zelf ook heengegaan is. Die er zelf ook deel aan heeft. Dan kan ik mij nergens op verheffen. Dan ben ik niet bekwaam dan een ander. Maar dan is het alleen door genade dat ik ben die ik ben. Dienaar van het Goddelijke Woord. Niets meer. Niets minder. Heraut en ambassadeur van Godswege. Alsof CHRISTUS door mij u, gemeente, bidt: laat u met GOD verzoenen!

Zeker, Johannes is de apostel die CHRISTUS voor deze dienst, om Zijn openbaring aan de Kerk op aarde bekend te maken, had uitverkoren. Misschien omdat hij ook de enig overgebleven apostel was nadat al de andere apostelen hun getuigenis met hun bloed hadden bezegeld. Misschien ook omdat hij de discipel was, welke JEZUS liefhad. In ieder geval is dit laatste boek van de Goddelijke openbaring aan de Kerk van CHRISTUS bekend gemaakt door de laatste apostel.

Gemeente, Johannes was onder het Nieuwe Testament zoals Daniël onder het Oude. Een zeer gewenst man. Hij was een dienstknecht van CHRISTUS. Apostel, evangelist en profeet tegelijk. CHRISTUS had hem gesteld in deze drie buitengewone bedieningen in de gemeente. Jakobus was apostel maar geen profeet en evangelist. Mattheüs was apostel en evangelist maar geen profeet. Lukas was evangelist maar geen profeet of apostel. Maar Johannes was alle drie. Daarom noemt CHRISTUS hem in geheel bijzondere betekenis: Zijn dienstknecht. Hij die zijn Heiland het beste kende. Hij die eens aanlag in de schoot van zijn Meester in de nacht van het verraad.

Tot welke taak is Johannes als dienstknecht van CHRISTUS geroepen, gemeente? Eenvoudig gezegd: tot de taak waartoe elke dienaar van het Woord geroepen is. Al was het bij Johannes in een heel bijzondere zin. Vers 2 zegt: *'Dewelke het Woord GODS betuigd heeft, en de getuigenis van JEZUS CHRISTUS, en al wat hij gezien heeft.'*

Gemeente, Johannes heeft getrouw gedaan wat zijn Heiland hem had opgedragen. Hij heeft volgens onze tekst drie dingen aan de gemeente betuigd: *'het Woord GODS, de getuigenis van JEZUS CHRISTUS, en al wat hij gezien heeft'*. Hij volgt daarin de lijnen die in vers 1 zijn aangegeven. *'Het Woord GODS'*, dat is GODS getuigenis aangaande Zijn CHRISTUS. *'De getuigenis van JEZUS CHRISTUS'*, dat is wat CHRISTUS aan de engelen, die begerig waren om het geheim van de verzoening te kennen, openbaarde. *'En al wat hij gezien heeft'*, dat zijn de visioenen, die hem door de dienst van engelen zijn getoond over CHRISTUS en het einde.

Drie dingen en toch één en hetzelfde. Eén zaak. Het Woord GODS, het getuigenis van JEZUS CHRISTUS. En de gezichten van Johannes. Eén zaak. Want het is het Woord GODS, namelijk het getuigenis van JEZUS CHRISTUS, dat is: al wat hij gezien heeft. Want Johannes heeft niet allereerst betuigd wat hij gezien heeft. Hij heeft het niet over zichzelf. Hij heeft het allereerst over het Woord GODS. Namelijk: het getuigenis van JEZUS CHRISTUS. Zeker, hij mag er deel aan hebben. Hij mag CHRISTUS persoonlijk kennen. Maar hij is er zeer bescheiden in. Want hij heeft het alleen maar over wie JEZUS voor hem is.

Een les voor ons, gemeente. Het gaat ook in het geestelijke leven niet over mij. En ook dienaren van het Woord moeten het maar niet over zichzelf hebben. Wanneer we mogen delen in de zaken, die wij de gemeente verkondigen, wordt het echt wel opgemerkt. Het gaat niet over wat ik vind en wat ik ervaar, maar over Wie CHRISTUS is. Hij is de Belangrijkste. Hij moet in het middelpunt. Hij staat nummer Eén. Leer het van Johannes, gemeente.

En let u ook op dat woord 'betuigen', gemeente. Johannes deelt niet mee wat hij uit boeken van anderen had gelezen. Wat anderen hem verteld hebben. Eigen gedachten of zo. Neen, hij heeft het zelf gezien. De visioenen, gezichten en openbaringen des HEEREN. Zoals hij ook elders schrijft: *'Wat wij van den beginne gehoord hebben, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens, dat verkondigen wij u'*. Waarlijk, Johannes spreekt de waarheid, en niets dan de waarheid.

Johannes heeft als een trouwe en waarachtige getuige, staande voor GODS aangezicht en geïnspireerd door de HEILIGE GEEST, nauwkeurig gerapporteerd aan de Kerk welke visioenen hem zijn getoond en welke stemmen hij heeft gehoord. Opdat een ieder zich ervan mag vergewissen dat in Openbaring geen leugens worden verteld maar waarheid aangaande verleden, heden en toekomst.

Wij gaan eindigen, gemeente. Zeg eens, mag u aan dit Woord van GOD, aan dit getuigenis van JEZUS CHRISTUS, geschreven door de pen van Johannes, gesproken door de mond van uw eigen herder en leraar, dienaar van het Goddelijk Woord, al gehoor geven en zo die zaligheid smaken, die alles wat we hier horen, zien of denken ver te boven gaat? En jij? Bedenk, het gaat hier om een eerlijk antwoord voor GOD, Die de Kenner van ons hart is. Wat neemt u er zelf van mee? Wat heb jij eruit ontvangen en geleerd? Indien wij CHRISTUS nog niet persoonlijk kennen als onze Zaligmaker, dat we vanavond nog onze knieën buigen en deze dag niet voorbij is gegaan, totdat de HEERE ons heeft gezegend. Amen.

Bijlage J. Preek over Apc.1:3.

Deze vierde preek over de Apocalypse gaat over Apc.1:3 en is gehouden 16 Juli 2000 te Nijkerkerveen. De Schriftlezing was Mt.5:1-12. De te zingen psalmen waren: 1:1 en 2; 128:1; 84:2, 3 en 6; 119:29; en 74:20 en 21.

De tekst voor de prediking vanavond vindt u in Openbaring 1, vers 3. We lezen daar het Woord van GOD en onze tekst als volgt: *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.'* We hebben het eerste gedeelte gelezen van de Bergrede van de HEERE JEZUS. De rede die Hij uitgesproken heeft op één van de vele bergen in Israël. Met deze rede is CHRISTUS het onderwijs begonnen aangaande Zijn leer van het Koninkrijk GODS. En dan begint Hij Zijn onderwijs met de zogenaamde zaligsprekingen. Negen in totaal.

Johannes, evangelist, apostel en profeet, is een getrouwe discipel van zijn Meester. Want hij volgt Hem na. Aan het eind van dit opschrift waarmee dit Bijbelboek van de Openbaring van JEZUS CHRISTUS begint, volgt de eerste van de in totaal zeven zaligsprekingen die we in dit boek vinden. We zullen ze achtereenvolgens noemen, gemeente. Elk met hun eigen accent en plaats.

Hier aan het begin. Onze tekst. Dan in hoofdstuk 14:13, nadat drie engelen het oordeel aankondigen: *'Schrijf, zalig zijn de doden, die in de HEERE sterven, van nu aan. Ja, zegt de GEEST, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen.'* In de derde plaats in hoofdstuk 16:15 nadat de zesde engel de schaal van GODS oordeel over de wateren heeft uitgegoten: *'Zie, Ik kom als een dief. Zalig is hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele, en men zijn schaamte niet zie.'* In de vierde plaats in hoofdstuk 19:9 waar het zegelied gezongen wordt door die grote schare over de val van Babylon: *'Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams.'*

In de vijfde plaats in hoofdstuk 20:6 waar gesproken wordt van de eerste opstanding: *'Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van GOD en CHRISTUS zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren.'* In de zesde plaats in hoofdstuk 22:7, nadat Johannes de stroom van levend water heeft gezien, voortkomend uit de troon van GOD en van het Lam: *'Zie, Ik kom haastiglijk; zalig is hij, die de woorden der profetie dezes books bewaart.'* En tenslotte in vers 14 van hetzelfde hoofdstuk waar CHRISTUS Zich nogmaals openbaart als de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste: *'Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.'*

Zeven zaligsprekingen, gemeente. Zeven als het getal van de volmaakte volheid GODS. Opdat iedereen er zeker van is dat allen, die van CHRISTUS zijn, Zijn Woord horen en Zijn geboden doen, zeker zalig zullen worden. Zult u eraan denken? CHRISTUS heeft het Zelf beloofd. *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.'*

Zaligheid, gemeente, redding, verlossing is er maar bij Eén te verkrijgen. JEZUS CHRISTUS alleen. Want de zaligheid is in geen Andere dan in Hem alleen Die Zichzelf gegeven heeft tot een volkomen verzoening van al onze zonden. Dat is de prediking van apostelen en profeten geweest. Zo begint ook het boek der Psalmen. Dat is de prediking ook van vandaag tot u en tot jullie. Zaligheid voor verloren zondaren en zondaressen. Wie van ons is er zo dwaas om voor een moment van schijnbaar genot een eeuwigheid van zaligheid vaarwel te zeggen? Bedenk dat je het straks niet kunt overdoen. Hier en nu valt de beslissing tussen zalig of rampzalig. Eén van tweeën. Een andere mogelijkheid is er niet. Laat dat goed tot je doordringen.

'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.' Om dit Woord goed te verstaan, gemeente, moeten we bepaalde zaken duidelijk maken. Want deze eerste drie verzen van hoofdstuk 1 heeft Johannes eerst geschreven na het einde van dit Bijbelboek over de openbaring van JEZUS CHRISTUS; dus na hoofdstuk 22:21.

Dat was de gewoonte in de oudheid, gemeente, wanneer men een boek schreef. Het werd op een lang stuk perkament in kolommen geschreven. Denk maar aan een rol behangpapier. Aan het begin en aan het einde van zo'n perkamenten boekrol was een ronde stok. En om die twee stokken wond men die rol op. We kunnen het vergelijken met landkaarten zoals je die vroeger op school gebruikte bij een aardrijkskundeles of bij een geschiedenisles. En misschien nog wel. Vervolgens ging er een zegel om de rol. En daaraan was de titel of het opschrift van het boek bevestigd bij wijze van woord vooraf. Dat opschrift werd dus op het allerlaatste moment aan die boekrol gehecht.

Zo is ook Johannes te werk gegaan bij het schrijven van dit Bijbelboek onder de leiding van de HEILIGE GEEST. Openbaring begint dus eigenlijk met de groet van vers 4 zoals elke brief in de oudheid en eindigt met vers 21 in hoofdstuk 22. En daarna moest Johannes de inleiding nog schrijven: de eerste drie verzen van hoofdstuk 1. Het zegel dat aan de buitenkant van de boekrol werd vastgemaakt. Zodat ieder kon lezen waar het over ging: de openbaring van JEZUS CHRISTUS, enzovoorts. Als we de verzen 6-21 van hoofdstuk 22

vergelijken met de eerste drie verzen van hoofdstuk 1, merken we een treffende overeenstemming op, wat vorm en inhoud betreft.

'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.' Tot dit opschrift, de inleiding op de Openbaring, behoort ook onze tekst, gemeente, de zaligspreking. Waarom heeft Johannes dit eraan toegevoegd? Had hij niet kunnen volstaan met de eerste twee verzen? Neen, gemeente. En ook dat heeft te maken met hoe men in die tijd leefde. Ook binnen de Christelijke gemeente.

Wanneer wij nu een boek willen lezen, gaan we naar de boekhandel en kopen het. Of we lenen het in de bibliotheek. Maar in vroeger tijden voor de uitvinding van de boekdrukkunst kon dat niet. Ook niet in de tijd van het Nieuwe Testament, gemeente. Boeken waren toen zeldzaam en bovendien ook heel kostbaar. Nu worden ze soms bij duizenden exemplaren tegelijk gedrukt. Vroeger werden ze één voor één met de hand overgeschreven met pen en inkt.

U zult begrijpen dat er maar heel weinig mensen waren die zich de weelde van een boek konden veroorloven; gesteld al dat ze konden lezen wat ook lang niet altijd het geval was. Mensen die een boek bezaten, moesten wel erg rijk zijn. Zoals bijvoorbeeld die kamerling van Candacé uit Morenland in Handelingen 8, die voor veel geld de kostbare rol van de profeet Jesaja in Jeruzalem had gekocht en er niets van begreep. Totdat Filippus bij zijn reiswagen kwam en hem CHRISTUS verkondigde.

Het was voor de grote massa echter totaal onmogelijk een boek aan te schaffen. Natuurlijk waren er in belangrijke steden bibliotheken gesticht met geldelijke steun van de overheid en van vermogende particulieren. Zodat men kennis kon vergaren. Maar in dorpen beschikte men niet over ruime financiële middelen. En zodoende waren daar weinig of helemaal geen boeken te krijgen.

In de tijd van het Nieuwe Testament werd de gemeente samengeroepen in zogenaamde synagogen. De reis naar de tempel van Jeruzalem kon door velen niet worden gemaakt. En de weg was ook onveilig. Deze synagogen waren ontstaan na de Babylonische ballingschap. Daar werd de jeugd onderricht in het Woord. Vaak via mondelinge overdracht. Maar daar werd ook de eredienst gehouden. Op sabbat werden gedeelten uit het Oude Testament voorgelezen voor het volk en vaak praktisch toegelicht.

We kunnen dat terugvinden in het Nieuwe Testament, gemeente. Denkt u maar aan wat Lukas ons zegt van de HEERE JEZUS in de synagoge van Nazareth. Hij leest daar uit de profeet Jesaja en past dit toe op Zichzelf. Denkt u ook aan wat Paulus en Barnabas in Antiochië ervoeren op hun eerste zendingsreis. Ze gaan op de sabbat naar de synagoge. En na het lezen van de Wet en de Profeten worden zij uitgenodigd te spreken: *'Mannen broeders, indien er enig woord van vertroosting tot het volk in u is, zo spreek.'* Op die manier werd het volk onderwezen uit het Woord GODS. De één leest en legt uit. De mensen horen.

Dat was het geval bij de Joodse samenkomsten. Maar zo ging het ook in de Christelijke Gemeenten toe. In de onderlinge bijeenkomsten werd het Oude Testament gelezen: de enige Bijbel die toen voorhanden was. Het Oude Testament, maar dan in CHRISTUS vervuld. In de tijd van Johannes zullen misschien ook de Evangelien al bekend geweest zijn. Daar werd dan ook uit gelezen. Een man, die geoefend was in het lezen, las daaruit voor. Meestal was dat de voorganger. Johannes noemt hem de engel van de gemeente. Zo'n voorlezer legde bepaalde zaken, die niet duidelijk waren, voor het volk uit en paste een en ander praktisch toe. Zo begrijpt u enigszins de achtergrond van onze tekst, gemeente. Waarom Johannes dit Bijbelboek met dit opschrift afsluit: *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.'*

Want Johannes heeft deze openbaring van JEZUS CHRISTUS op Patmos op schrift gesteld. En wanneer hij ermee klaar is, stelt hij zich voor hoe deze boekrol enige malen overgeschreven zal worden en in het bezit zal komen van diverse gemeenten op verschillende plaatsen. Hoe een voorlezer deze boekrol neemt, het opschrift leest en vervolgens aan de verzamelde gemeente doorgeeft wat daarin geschreven staat. Door de liefde van CHRISTUS gedrongen, voegt hij daarom onze tekst toe: *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.'*

'Zalig is hij, die leest.' Dit Woord slaat dus op de gang van zaken in de eerste Christelijke gemeenten. Johannes prijst degene zalig en houdt die voor gezegend, die door zijn broeders en zusters, en mitsdien door de levende GOD Zelf, uitverkoren is om als engel van de gemeente de woorden van deze profetie aan het volk voor te lezen.

'Zalig zijn zij, die horen de woorden dezer profetie.' Johannes prijst op bevel van zijn Heiland ook diegenen zalig en houdt hen voor gezegend, die deze woorden horen. Die luisteren naar de Openbaring van JEZUS CHRISTUS. Want de woorden van deze profetie kunnen niet anders slaan dan op heel de inhoud van dit laatste Bijbelboek. Het is een ontzaglijk voorrecht om daarnaar te horen. Omdat het hemels onderwijs bevat

waardoor mensenkinderen zalig worden.

Maar het gaat niet alleen om het lezen zonder meer. En ook niet om het horen alleen. Je kunt de Bijbel lezen maar even later ben je vergeten wat je hebt gelezen. Het is niet tot je doorgedrongen. Je kunt een preek horen maar wanneer iemand later aan je vraagt: waar heeft de dominee het over gehad, weet je er niets meer van. Het is het ene oor ingegaan en het andere uit. Het heeft niet de interesse van je hart. Je bent er niet door gevangen.

Daarom voegt Johannes er ook aan toe: *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is.'* En die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is. Dat is heel belangrijk, gemeente. Lezen en horen zijn op zichzelf genomen niet voldoende. Hoe lezen we? En hoe horen we? Daarom, het gaat om het bewaren wat hierin geschreven is.

We moeten van alles, dat in dit Bijbelboek geschreven is, niet alleen kennis nemen. We moeten het niet alleen lezen en aanhoren. Het is niet enkel interessante lectuur. We dienen de inhoud geestelijk in ons op te nemen en ons leven dienovereenkomstig in te richten. Dat is bewaren. Indien we er zo mee omgaan, brengt dat de zaligheid met zich.

Het is dus niet om het even, gemeente, hoe we in de kerk zitten. En hoe we luisteren naar de preek. Onze zaligheid hangt ervan af. Het is evenmin om het even hoe wij preken. Onze zaligheid hangt ervan af. Het gaat erom of we bewaren wat we lezen en wat we horen. Voor onszelf. En voor anderen. Dat we het Woord herkauwen als de reine dieren van het veld. Dat we er over mediteren. Dat we het tot ons laten doordringen. Dat het ons alles te zeggen heeft voor het leven van alledag. Dat we er mee werkzaam zijn aan de troon der genade. Daar gaat het om.

Daar gaat het om ook wat dit laatste Bijbelboek betreft, jongelui, gemeente. Daarvan geldt ook: *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is.'* Er staat niet dat diegene zalig is, die er niet in leest. Ook niet dat diegenen zalig zijn, die niet horen de woorden van deze profetie. En die vergeten wat daarin geschreven staat. Want die tijd komt voor ons nooit. We moeten eerlijk zeggen dat men vroeger in de kerk zo wel eens met Openbaring is omgegaan. En misschien nog wel hier en daar. Maar dat kan niet. En dat mag niet. Uw zaligheid hangt ervan af.

We verbeelden ons niet, gemeente, dat we u nieuwe dingen uit dit Bijbelboek in de prediking 's avonds verkondigen. Onze verklaring van Openbaring is gebrekkig en met alle zwakheid. Maar nochtans is het onze begeerte als een engel der gemeente om JEZUS CHRISTUS, de heerlijke en kostelijke Inhoud van dit Bijbelboek, aan uw hart te leggen. En ook aan jullie hart, jongelui. Want zo alleen word je zalig. Indien je JEZUS CHRISTUS door genade mag omhelzen als je Zaligmaker.

Kom dan maar met mij zitten aan de voeten van de HEERE JEZUS. En luister naar de woorden, die ik je namens mijn Heiland uit dit Bijbelboek mag verkondigen. Vergeet ze niet. Luister er naar. Bid om de verlichting van de HEILIGE GEEST in het horen van de uitleg. Opdat jij je aan JEZUS CHRISTUS toevertrouwt met heel je verzondigd leven. Opdat ook u, wat u ook hebt misdreven, tot deze Heiland van arme zondaren vlucht en Hem mag kennen als uw Verlosser.

Johannes is werkelijk een trouwe discipel van zijn Meester wanneer hij de nadruk legt op het bewaren wat hier geschreven is. Had CHRISTUS niet gezegd: *'Zalig zijn degenen, die het Woord GODS horen, en hetzelfde bewaren'*? Dat is ook de beste vrucht van het omgaan met dit Bijbelboek voor ons, gemeente.

Het telkens en telkens weer te overdenken met de bede dat JEZUS CHRISTUS ons helemaal in beslag neemt, in al ons doen en laten. Zoals Maria, die alles bewaarde wat van JEZUS gezegd was. We hebben, zeker in deze gejaagde tijd, een onwillig en totaal verdorven hart om te bewaren wat in Openbaring geschreven staat. We zijn druk bezig met duizend en één andere dingen behalve met het ene nodige. Dat het ons tot schuld worde. Want echt, gemeente, het overdenken van GODS Woord, ook van dit Bijbelboek, dient tot uw zaligheid.

'Want de tijd is nabij.' Met deze aansporing sluit Johannes deze eerste zaligspreking af. Laat dit ook voor ons een opwekking zijn, gemeente, om de HEERE te zoeken en ernstig bezig te zijn met het overdenken van het toekomstige leven. Om de HEERE te verwachten op de wolken. Om te letten op de tekenen der tijden. De lampen brandende en de voeten geschoeid met het Evangelie des vredes. De velden zijn immers wit om te oogsten. De Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet. Maranatha.

'Want de tijd is nabij.' Dat wil zeggen dat die onder handbereik is, zoals de Engelse Statenvertaling leest. Onder handbereik, gemeente! Die tijd is als het ware met onze handen te tasten. Zo spoedig komt de tijd dat er geen tijd meer is. Dat de tijd is overgegaan in de eeuwigheid. Dat alles nieuw is. En GOD alles en in allen. Zeker, dat kan nog wel een paar duizend jaar of nog langer duren. Maar wat is duizend jaar bij Hem voor Wie die tijd is als een enkele dag? Als een stofje aan de weegschaal en als een druppel aan de emmer?

Het zal gaan door verschrikkelijke gerichten heen. We leven er midden in, gemeente. Inderdaad, onder handbereik. De tijd van Wee! Wee! Wee! Denk aan wat ik voor enige tijd terug geschreven heb in de kerkbode over Internet en de verkeerde toepassing van W W W , het World Wide Web. Het boek van de Openbaring van JEZUS CHRISTUS staat er vol van. En als GOD ons het leven gunt, zullen we er nog veel meer van horen. Dat we in deze tijd op de knieën komen en ons bekeren tot de levende GOD, nu het nog kan. Want de tijd is nabij dat het niet meer kan. Toe, zoek de HEERE en leef!

'Want de tijd is nabij.' Nabij is de tijd, o volk des HEEREN, dat u uw HEERE in heerlijkheid zult aanschouwen. Hij Die voor uw ziel een oorzaak is geworden van eeuwige zaligheid. Die het verlangen is van uw hart. Nog even. Nog een verdrukking van tien dagen. En zie, het ogenblik waarop u zo lang hebt gewacht, breekt aan. JEZUS komt. Die nabije tijd is voor u geen bedreiging. Want u weet dat het door allerlei oordeel heen moet. Maar u weet ook dat uw Heiland het oordeel voor u heeft weggenomen. Bereid u dan ook op de juiste wijze voor op die ontmoeting. Bewaar in uw hart wat in dit Bijbelboek van Openbaring is geschreven. En leef in heiligheid en godzaligheid zoals het de bruid van CHRISTUS betaamt. *'Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.'* Gemeente, kent u die zaligheid? Doet deze zaligheid uw hart van vreugde opspringen in de HEERE?

Wees eerlijk! Want indien dat niet het geval is, bekeer u tot GOD, voordat de oordelen, waarvan dit Bijbelboek spreekt, ook over u komen en u in plaats van de grootste zaligheid eeuwig de vreselijkste hellesmartten zult moeten lijden.

Maar indien deze zaligheid door genade de uwe is geworden, verheug u in uw GOD. Bewaar deze profetie. Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. En de vele zaken, die uw Verlosser u in deze Openbaring te zeggen heeft, openen u het uitzicht op steeds groter heerlijkheid. Opdat u vervuld wordt tot al de volheid GODS. Zalig zijn zij, die dit Woord bewaren, want de verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen, en Zijn verbond om hun die bekend te maken.

*De HEERE is mijn genoegzaam Deel, mijn Goed,
Ik heb gezegd: "Ik zal Uw Woord bewaren."
'k Heb U gebeên met mijn geheel gemoed,
Dat zich Uw heil aan mij mocht openbaren.
Wees naar Uw Woord genadig, ai, behoed,
Behoed Uw knecht en red hem uit gevaren!*

Amen.